Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Folkets Almanak

Udkom fra 1875-1972 med indhold gældende for det kommende år.

Om almanakken på: https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0063/sknr63737.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Folkets

Almanak

for det Aar efter Kristi Fødsel

1924,

som er et Skudaar,

beregnet til Kjøbenhavns Observatoriums Horisont

af

Observatoriet.

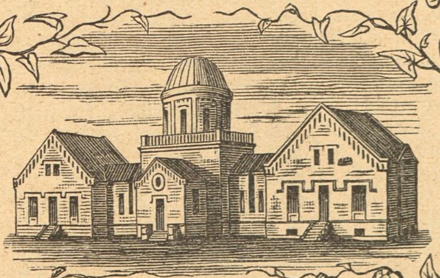

Kjøbenhavn.
N. C. Roms Forlagsforretning.

C. TH. ROM & Co.s EFTF.

VED JØRGEN BUCKA

VESTERBROGADE 2 B KØBENHAVN B

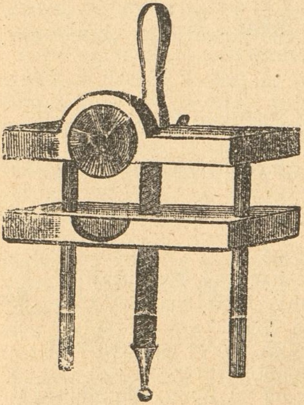

Bogbinderværktøj

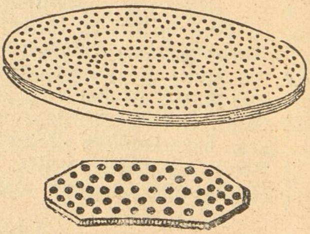

Børstenbinder-Artikler

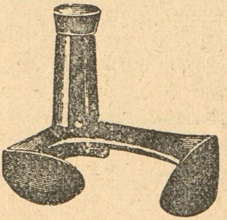

Skomagerværktøj

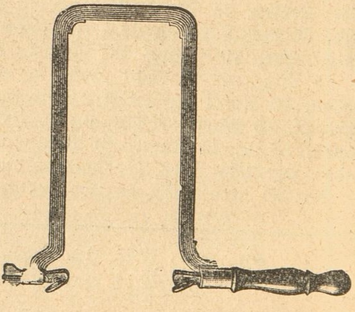

Løvsavværktøj

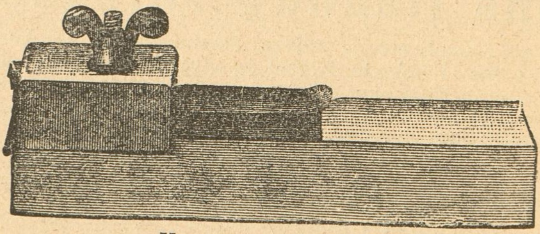

Kurvemagerværktøj

Specialforretning i **Værktøj for alle Haandværk,**
Bygningsbeslag, Værktøj for Husflid og Sløjd

Forlang Special-Kataloger

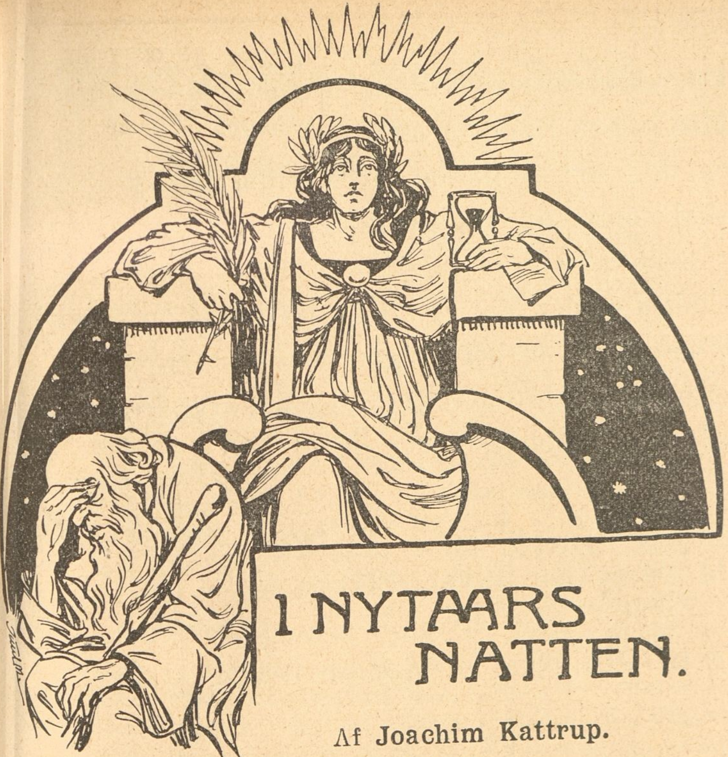

I NYTAARS NATTEN.

Af **Joachim Kattrup.**

Tegning af Juul Møller.

Det runger hult fra det gamle Værk.
Tolv Slag! — Nu er Aaret omme.
Under den sidste dirrende Lyd
vi lytter mod **det,** der skal komme.

Det **gamle** Aar! I Midnattens Stund
synker det ned under Mulde.
Men alt, hvad der lever, vil bære det ny
ud over Morgenens Kulde.

Der skælver en Hulken fra saarede Sind,
Mindernes Spor er røde;
og dog tør vi haabe, at Verden paany
skal rejses op fra de døde.

Endnu er det Nat. Kald kun Ønsket en Drøm!
Hvem kender vel Dagen, der kommer?
Den dødskolde Kummer kan aldrig tø
selv i den fagreste Sommer!

Hvad venter vi paa? Vi **tror** — trods alt.
Og Troen har Livets Styrke.
Fra Midnat gaar Strømmen mod Morgenens Gry,
og til Vaar skal vi Ageren dyrke.

Det nye Aar er det forjættede Land
— ellers gik Livet under;
der inde vi mødes med det, vi har drømt
i Sommerens skønneste Stunder.

Endnu er det Nat. Men hver Stjernegnist
derude i Evighedsvrimmelen
funkler som Glimt fra den ventede Dag,
der vil sende sin Ild over Himmelen.

Der gik en Mand gennem Lunden —

Fortælling af Axel Thomsen.

Med Tegninger af Luplau Janssen.

Motto: Der gick en man genom lunden,
en from naturens präst;
han såg, som i andakt bunden,
på blommornas kärleksfest.
Erik Axel Karlfeldt.

Mange skønne Sagn havde man om den aarhundredgamle Lind, der i det 18. Aarhundredes Begyndelse endnu voksede mellem Jomsboda og Linnhult i Smaaland. Den var Samlingsstedet ved Sommertid for al Egnens Ungdom, den var det Sted, hvor mange vigtige Møder i Tidens Løb var holdte, og hvor Aftaler var trufne mellem Egnens Mennesker i Slægt for Slægt. Denne Lind var et helligt Træ.

Det var i de Tider almindelig Skik, at Bøndernes Sønner tog Navneforandring, naar de bestemte sig til Studeringer og indtraadte i det akademiske Liv. Da Bonden Bengt Ingemarssons Søn begyndte sine Studier, tog han Navnet Linnæus efter sin Hjemegns Kæmpelind. Ingemar Svenssons Søn af samme forgrenede Smaalandsslægt foretrak Navnet Tiliander (Tilia, latinsk Betegnelse for Linden), og en tredie Bondesøn af Slægten valgte Navnet Lindelius.

Men der var i Slægten en ung Student, der elskede det gamle stolte Lindetræ med en Kærlighed dybere og finere forgrenet end alle de andre. Han hed Carl Linnæus, og kom til Verden i Råshult Præstegaard den 23. Maj 1707*)

* * *

Pastor Nicolas Linnæus gik en Søndag Eftermiddag efter Gudstjenesten tankefuld omkring i sin store Have i Stenbrohult i

---

*) Denne Fortælling omhandler i digterisk Form den store svenske Botaniker Carl Linné, Grundlæggeren af den moderne systematiske Botanik. Selv om man nu paa adskillige Punkter er kommen bort fra Linnés Teorier, vil hans botaniske Arbejder have blivende Værd, og hver nogenlunde oplyst Skoledreng i den civiliserede Verden kender Carl Linnés Navn og hans Gerning. A. T.

Smaaland. Det havde været hans første Gudstjeneste der i Kirken. Han var lige kommen fra Råshult Præstegaard sammen med sin Hustru, Forgængerens Datter, og sin lille Søn til dette bedre Embede, og Menigheden havde fyldt Kirken for at høre hans Ord og hilse ham af Hjertet velkommen.

Han gik og tænkte paa, hvor fast mange af de store Bønder paa Egnen havde trykket hans Haand og set ind i hans Øjne. Jo, de vilde modtage ham vel her paa dette Sted.

„Far! — Far!" gentog hans 10-aarige Søn og saa med sine store brune Øjne bekymret op paa sin Fader. „Hvorfor bestiller man ikke noget om Søndagen?"

„Fordi det er Hviledag."

„Maa man saa ikke bestille noget?"

„Man skal helst tænke paa Gud den Dag og lade Arbejdet hvile."

„Er det da ikke at tænke paa Gud, at gaa ud paa Markerne og søge efter Planter?"

„Du med dine Planter!" smilede Faderen. „Hvad vil du med det Ukrudt? Har vi ikke smukke Planter nok i Haven, synes du?"

„Du maa ikke kalde det „Ukrudt", Far, det lyder saa — — saa vredt, som om du slog dem." Hurtigt føjede han til med en blid og elskelig Hovedrysten: „Men det gør du jo slet ikke. Du gaar og tænker paa Gud!"

Pastor Linnæus saa paa sin lille Søn. Han bøjede sig ned og kyssede Drengen.

„Gaa du blot ud paa Marken, Carl, og saml dine Planter, selv om det er Søndag. Gud ser dit Arbejde og smiler til dig."

Den lille Carl løb op i Huset for endnu en Gang at kysse sin Moder til Afsked, og Præsten fortsatte sin Vandring i Havens Gange.

Ja, Carl, tænkte han, hvad mon han bliver til? Man kan ikke dømme endnu. Han skulde dog gerne blive Præst, ellers vilde hans Moder da helt fortvivle. Bliver han det? Pastor Linnæus var standset, og uden at han tænkte derover, stod han nu midt i sin Søns Barnehave, hvor Drengen havde plantet alle Slags vilde Planter, han havde fundet i Mark og Skov . . .

Pastor Linnæus var selv en Blomsterven. Han havde Forstand paa sjældne og skønne Vækster, hvoraf Haven havde adskillige, men dette her, denne Barnehave af Ukrudt, som saa afgjort blev værnet og givet Plads og foretrukket for Roser og Lillier! Et besynderligt Udslag i et Barnesind . . .

De talte undertiden, Præsten og hans Hustru, med den lille Carl om hans Livs Bestemmelse. „Du skal jo være Præst," sagde de. „Ja det skal jeg vel," svarede lille Carl. En Dag sukkede han

dybt og tungt. „Hvorfor sukker du?“ spurgte Moderen. „Sukker jeg?“ smilede Carl. „Det ved jeg saamænd ikke —,“ og saa talte han videre med sin Fader om en af sine vilde Planter, der uventet

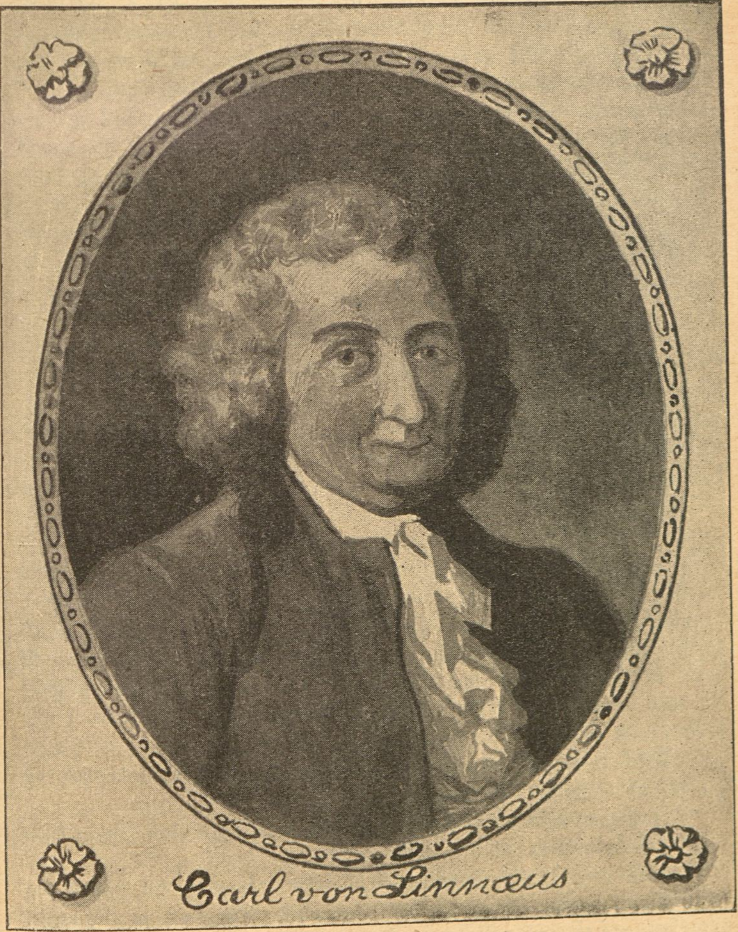

havde faaet Blomster, blaa Blomster, blaa som Himmelen.

„Nu skal du jo snart ind til Skolen i Wexiø,“ sagde Faderen en Dag. „Er du ked af det, eller er du glad?“

„Tror du, de har Haver og Blomster der?“ spurgte Carl. Faderen forklarede, at Rektoren i Wexiø var en lærd Botaniker,

der havde Have og mange Planter. „Gudskelov!“ smilede Carl. „Jeg kunde vist slet ikke undvære mit Legetøj.“

„Dit Legetøj!“ gentog Moderen og kyssede ham. Ja, de havde haft det smaat i Råshult Præstegaard, og de havde det smaat endnu, og til deres Søn havde der ikke været Penge til rigtigt Legetøj. Det havde han samlet sig selv, da ingen gav ham noget. Nu ved Ordet „jeg kunde vist slet ikke undvære mit Legetøj,“ saa Moderen alle de mærkelige og fantastiske barnlige Ting, han fra sine første bevidste Barneaar havde lavet sig selv af alle Slags grønne Blade, af brogede Blomster, af grønne, røde og brune Frugter, af duftende, men stikkende Frø — den hele Planteverden var kommen til ham, den fattige lille Dreng, og havde gjort ham rig og baaret hans Tanker ind i Fantasiens straalende Legetøjsland.

* * *

Carl Linnæus var bleven 17 Aar. Han gik nu paa selve Gymnasiet i Wexiø for at læse Dogmatik og Hebraisk som Forberedelse til Præstegerning. I den mindre Skole havde han ikke været nogen udpræget flink Elev. Tværtimod havde han mere yndet at farte om i Skov og Mark end at passe sine Lektier. Forældrene havde ofte foreholdt ham det forkerte i dette, og han havde højtideligt lovet dem Bedring. Imidlertid — paa Gymnasiet blev det rent galt. Den glade og frejdige Friluftsdreng begyndte at blive tavs og stille og havde undertiden saa træt og tomt et Udtryk i de før saa levende Øjne, at Lærerne studsede. „Du er doven Linnæus, du gider ikke bestille noget. Tror du, man bliver Præst af at rende i Skoven og glo op i Luften?“ sagde Rektoren til ham en Dag. „Nu har jeg skrevet til din Fader igen og givet det med Budet, der skal forbi jeres Præstegaard. Din Fader bliver vred denne Gang!“

Den unge Mand saa paa Rektoren, tavs og bedrøvet, og gik ud af Stuen.

I Haven mødte han sin Yndlingslærer, Lægen Joh. Rothmann.

„Carl! Hvad er der i Vejen?“

Den unge Mand svarede ikke, og Læreren lagde sin Haand paa hans Arm. „Gør Alvor af det, Linnæus. Det kan jo ikke nytte. Sig det ærligt og oprigtigt til Deres Forældre. Sig, De ikke kan.“

„De vil slet ikke kunne forstaa mig . . .“

„Hvad skal vi med Præster, der bliver Præster af Tvang,“ ivrede Lægen.

„Det er jo vel min Bestemmelse . . .“

„Bestemmelse! Bestemmelse!“ vrængede Lægen. „Forældre

træffer altid Bestemmelse for deres Børn, men det er Ulykken. Er Barnet et ganske almindeligt jævnt lille Væsen, saa gaar det. Maaske siger Barnet endog Tak derfor ad Aare, fordi det saaledes selv blev fri for at tænke over Valg af sin Livsvej. Men et Barn med personlig Trang og Anlæg — aa Gud, **den** store Gave fortjener kun de færreste Forældre, fordi de i deres jordbundne Tankeflugt bestemmer alt det umulige for deres Barn. Carl Linnæus! Jeg skal sige Dem een Ting. Omtrent alle Menneskeslægtens betydeligste Mænd blev af deres Forældre bestemte til

noget vanvittigt latterligt, men den unge Mand brød ud, da hans Time kom. Han havde den hele Verden imod sig, havde ingen Hjælp noget Sted at øjne, men en usynlig Kraft var med ham og gjorde ham uovervindelig. Martin Luther skulde af sine Forældre med Vold og Magt gøres til Jurist, Tyge Brahe skulde med Forældrenes haardnakkede Vilje være Statsvidenskabsmand, Shakespeare skulde være Uldhandler ligesom gamle Shakespeare, unge Voltaire, min Yndlingsdigter, skulde være Prokurator og intetsomhelst andet i denne Verden, og saaledes kunde jeg fortsætte i det uendelige. Nu i Efteraarsferien tager De hjem, Linnæus, og saa forklarer De Sagen for Deres Forældre." Han rakte ham Haanden, bydende: „Er vi enige?"

„Ja!" svarede Linnæus. Hans Øjne straalede i Befrielse. Han vidste ikke endnu, hvorledes han skulde udtrykke sig overfor Forældrene for helt at blive forstaaet, han vidste blot, at her talte for første Gang i hans Liv en Ven — en troende Ven.

Hans syttenaarige Hjerte maatte græde af Glæde. Det har undertiden saa stærkt behov at møde en Ven, som vover at tro.

* * *

Det var i Skumringstimen i den lange lave Stue i Stenbrohult Præstegaard. Omsider havde Carl Linnæus lidt stammende og forvirret sagt sine Forældre, at han maatte opgive at studere til Præst. Det vilde for ham ikke føre til noget.

Der var stille i Stuen. Nu og da hørtes Moderens Graad.

Da rejste Præsten sig og kastede Stolen bagover, saa den faldt med et Drøn mod det haarde Gulv.

„Du skal blive Skomager! Du duer ikke til andet. Jeg skal sætte dig i Skomagerlære nu med det samme . . ."

„Nicolas Linnæus!" sukkede Moderen. „Aa Gud, aa Gud . ."

„Hvorfor kan du ikke være rolig et Øjeblik endnu, Far?" sagde Carl og blev siddende.

„Være rolig! Er der mere? Har du ikke sagt nok?"

Carl Linnæus betænkte sig et Øjeblik. Linierne om hans urolige Mund blev milde, som gik der et Øjeblik en Salmesang igennem hans Sind.

„Præst skal jeg blive, det lover jeg," sagde han. „Guds Visdom og Almagt skal jeg forkynde, saa længe jeg lever paa hans Jord. Men ikke fra en Prædikestol i en Kirke og ikke ud fra gamle forfejlede og døde Bøger i døde Sprog og døde Billeder vil jeg tale om ham. Jeg maa finde et nyt Sprog, der er stort og skønt nok til at rumme ham. Men jeg kender ikke dette Sprog endnu, jeg er kun Adept og lytter derefter i Mark og Skov. — — Hver mindste Skabning af Gud, fra Kimen og Blomsten i Knop, den lille Bille, der kryber paa Vejen og Bjergets glitrende Sten, taler jo Sproget. Om man kunde samle Naturen — ja, blot Planterne ind i et kendt Rige som en Tak til Gud for hans dybe og skønne Forstandighed! Gud skabte først Jordens Planter. De stod hans Hjerte nærmest. Er det da ikke den Vej gennem Planternes Rige, vi Mennesker skal gaa for bedst at lære Guds store Hjerte at kende?"

Der var helt mørkt i Stuen. Pastor Linnæus svarede ikke. Hvad skulde han svare?

„Planterne! Planterne? Guds kæreste Skabninger?" mumlede

han efter lang Tids Tavshed. „Vi kender dem saa lidt. Vi kender nogle enkelte Navne ... som Slægter i det vældige Rige. Min Søn! At finde den Vej gennem Planternes Rige, der fører ind mod Guds store Hjerte? Ak, Barn, i mine Øren lyder saadanne Ord ligesaa stortalende, som vilde du hente alle Stjernerne ned til

din Arbejdsstue. Mennesker skal kende deres Begrænsning, men det unge Sind stormer frem, til det falder i de dybe Afgrunde. Du har ikke Kræfter til dette Arbejde, det er ikke Guds Mening med dig. Dette Arbejde kan intet jordisk Menneske udrette, det fører mod Vanvid."

„Mennesket fik dog Kræfter som Naturens Herre for at prøve, hvor langt disse Kræfter rækker ..."

„Men hvad fører det til, Menneske?" tog Faderen atter paa

Vej i en hidsig Tone. „Studere Botanik som Livserhverv! For du skal da leve — have Føde og Klæder — som alle vi andre. Hvor faar du Midlerne fra? Hvem kan leve af at være Botanicus? Planterne kan være Menneskenes gode Venner, men hvilken Plante kan skaffe en Mand Føde og Livsophold?“

„Jeg er jo nøjsom, Far.“

„Nej, du er gal. Du er Fanatiker. Du svæver i Skyerne i Stedet for at staa paa Jorden.“

„Jeg maatte maaske begynde mit Studium med Lægestudiet,“ fortsatte Sønnen uanfægtet. „Mange Planter indeholder jo Lægedom for vore Sygdomme. Det ved vi, Grækerne og Romerne fortalte os det allerede. Men sikkert har Planternes Rige langt flere Lægemidler at tilbyde os. Vi staar vel kun ved Indgangsdøren til Guds store Barmhjertigheds Kirke.“

Faderen svarede ikke. Hans Ansigt blev atter mildere, men ingen saa det i Mørket.

„Blandt Mennesker vil jeg aldrig komme til at føle mine Evner udfolde sig,“ fortsatte den unge Mand og sukkede for første Gang denne Aften. „De kommer mig ikke nær, det er, som stod en Mur os imellem. Blandt Planterne lever og gror jeg. Saadan var det fra lille Dreng, da de gavmilde gav mig alt det Legetøj, jeg kunde begære. De hvisker til mig, stærkere og inderligere som Aarene gaar. De lover at røbe mig alle deres Hemmeligheder, lover, at jeg skal se hele deres straalende Himmel, blot jeg selv vil, blot jeg vil ofre mit Liv for dette eneste ene og være stærk og ikke lade mig friste . . .“

Han sad paa en Stol i Krogen. Da mærkede han i Mørket en Moders milde Kys paa sin Kind.

* * *

Den medicinske Professor Kelian Strobæus var Rektor ved Universitetet i Lund. I hans Hus boede en ung 20-aarig Student, der skaffede Professoren megen Undren. Studenten var flittig med sine medicinske og botaniske Forelæsninger — men den halve Nat var han ikke i Seng. En Nat vaagnede Professoren og syntes, der løb Spektakel i Huset. Det skulde da ikke være Linnæus, der er paa Spil? Strobæus listede hen mod Studentens Dør. Nej, der var stille, men gennem Dørsprækken skimtede han Lampelys. Resolut rev Professoren Døren op, stod der i Natdragt med Nathue paa Hovedet.

„Linnæus, hvad bestiller De saa sent ved Nattetide? Hvor løb Kammeraterne hen?“ spurgte han barsk.

„Kammeraterne?" smilede den unge Student uforstaaende og pegede paa sine mange opslaaede Bøger paa Bordet. „Kammeraterne er her endnu, Hr. Professor! Det er nok sent paa Nat, men vi kan ikke blive færdige. Det trækker altid længe ud med de natlige Samtaler herinde."

Senere stod Professor Strobæus aldrig op i Natdragt og lyttede forarget ved Studentens Dør. Derimod talte han en Dag indgaaende med sin Kollega i Upsala, Domprovst Olaus Celcius, Sveriges første berømte Naturforsker.

„En ung Student med store botaniske Kundskaber, siger De? Ja, jeg havde skam Brug for ham i Upsala. De ved, jeg som Orientalist er ved at skrive en Bog om alle de Planter, der omtales i den hellige Skrift. Hvem er hans Fader? Ja saa. Smaa Midler — ja, det synes at være Regelen for alle unge begavede Mænd i dette Land, og i andre Lande for saa vidt ogsaa. Alligevel, Strobæus, man skal ikke beklage dem. Fattigdom er den talentfulde Ungdoms haarde, men bedste Ven. Han kan bo i mit Hus. Lad mig se ham."

Celcius talte med Studenten. Carl Linnæus kom til Upsala. Men Midlerne hjemmefra blev mindre og mindre. Nu var der en Søn til hjemme, som lagde Beslag paa Budgettet. Ogsaa han var som halvvoksen begyndt at tale om Interessen for Planter, men Moderen havde, belært af tidligere Erfaringer, kategorisk forbudt ham den letsindige Omgang med slige Væsener. Han i hvert Fald skulde have Præstekjolen. Nu studerede han da ogsaa Teologi og havde forsaget de farlige Planter, men Studiet kostede.

Carl Linnæus maatte da nøjes med sit gamle slidte Tøj, og undertiden havde han ikke Penge til Sko. Han tabte dog ikke Modet af den Grund. Netop nu havde han saa lykkelige Dage som aldrig før. Han havde i Celcius' Bibliotek endelig faaet fat paa den franske Botaniker Tourneforts store epokegørende Værk, hvori Planterne for første Gang inddeltes i Arter og Slægter efter Blomstens og Frugtens Beskaffenhed. Han kendte nu Tourneforts Tanker ud og ind og kunde ud fra dem arbejde med større Fasthed og Fuldkommenhed. De talte ofte sammen om dette Værk, Celcius og han. „Hvorfor jeg er saa glad? Den hele Natur i al sin Herlighed beder mig jo gennem dette Værk komme sig nærmere. Det meste af dens Verden saa jeg dog indtil nu mest fra det Fjerne."

Han sad og tænkte paa denne Oplevelse, mens han af sammensyede Kortblade lavede sig nye Saaler til sine Sko og flikkede dem til sidst med Birkebark. „Linnæus!" smilede Domprovst Celcius og berørte hans Pande med sin Haand. „Naturen hjælper sin Søn!

Det er den simple, skønne Retfærdighed. Og vent, Linnæus Naturen skal nok snart hjælpe Dem med mere end Sko."

Kort efter blev han ansat som Vikar ved Upsalas botaniske Have og tjente her sine første Smaapenge som Botanicus.

* * *

Det svenske Videnskabernes Selskab havde besluttet at udsende en ung Botaniker til Lapland for at faa den fjærne Landsdels Flora og øvrige Naturforhold nøjere bestemte. Det var ikke store Summer, der kunde ofres, og ikke heller var det let at finde den rette Mand. Da Carl Linnæus meldte sig, blev han venlig modtaget, og nu begyndte en sælsom Rejse.

I Begyndelsen af Maj 1732 tog han helt ene af Sted til det ukendte Land. Han red paa en halvdaarlig Hest, og langsomt gik det fremad. Saaledes naaede han Umeå, og her var det Vinter endnu. Hesten blev i den lille By, og den unge Videnskabsmand drog videre til Fods paa hjemmeflikkede, tunge Birkesko.

Han kom omsider en Dag ved Middagstid træt og sulten til en ensom fattig Hytte, den eneste Menneskebolig, han længe havde set. Tøvende gik han ind i Hytten. To gamle Mennesker rejste sig forfærdede op, da han stod i Døren. De stirrede paa denne Fremmede, som var han et Sendebud fra en ukendt Verden, fra Solen eller Maanens eller Stjernernes fjerne Land. Endelig forklarede Linnæus, saa godt han kunde, hvem han var, og hvorfor han kom. Sikkert var det ikke meget, de to gamle Lapper forstod af al denne sære Tale. Men primitive Mennesker i Naturtilstand har altid Instinkt. De læste i denne unge, frejdige Mands Øjne, at Fjende var han ikke. Saa rakte de hver især begge deres Hænder imod ham til Hilsen. Han skulde være velkommen hos dem.

„Maa jeg blive her til i Morgen, jeg er træt?"

Den gamle skæggede Mand gik helt hen til ham. „Broder," sagde han, „vi har Mad, sæt jer og hvil jer og spis, og Guds Fred være med jer Indgang!"

Den gamle Kone kom med Rensdyrmælk og en lille tør Fisk og nogle Skiver groft Brød, og Linnæus spiste, mens undrende og gode Øjne fulgte ham. Han syntes, at aldrig havde noget Maaltid smagt ham saa godt.

Den næste Morgen vandrede han videre gennem det lidet kendte, fattige Land. Spredt og sparsomt laa Lappernes Hytter, mange Mennesker boede der ikke. Men hvor han kom, blev han modtaget med en Venlighed, som var det gode Bekendte, han gæstede.

Overalt hvor han kom, indsamlede han Lapmarkens Planter.

Det var mest beskedne Vækster, der nøjsomt tog til Takke med kisel- og kalkholdig Jord. Han samlede dog henved 100 forskellige Planter, hidtil ukendte, som han bestemte og døbte med et evigt Navn. Meget plagedes han af Myggene. Han maatte færdes med Maske for Ansigtet oversmurt med Beg for at holde sig dem fra Livet. Det lærte han af de Indfødte.

En Dag, da han sad i en Hytte, beskæftiget med sit Arbejde, kom to unge fattige Lapper til ham. Hun bar et lille Barn paa Armen, indhyllet i Skind og Klude.

Han saa paa Bylten.

„Deres Barn . . ."

„Ja, han er syg."

„Hvad fejler han?"

„Vi ved det ikke. Derfor kommer vi."

Carl Linnæus tog den lille Byrde i sine Arme og saa, at Barnet led af en fremskreden Øjenbetændelse.

„Vi ved, at I kan hjælpe os," sagde den unge Moder og saa paa ham med Øjne som en Troende, der stedes for Guds Aasyn. „Vi har vandret i halvtredie Døgn. Vi brød op, da vi hørte, I var kommen."

Carl Linnæus smilede sagtmodig.

„Jeg er ingen Profet . . . ingen Apostel, som I synes at tro. Jeg staar ikke Gud nærmere, end I. Jeg er kun et almindeligt lille Menneske. Men her er det ikke svært at hjælpe. I skal bade den Lilles Øjne med det friske Kildevand, hver Dag og flere Gange, og til sidst bliver han rask ved Vandets Kraft."

Den unge Moder faldt paa Knæ og vilde kysse hans Sko, men Linnæus afværgede det. Den Dag skrev han i sin Dagbog:

„Som i det gamle Hellas er Befolkningen her præget af Brodersind. Det er Mennesker i det oprindelige Stadium. De er taknemlige for alt, der gøres for dem. De er nøjsomme og tilfredse med lidt. De elsker alle det klare rindende Vand som en Drik fra Gud . . . Ak, Menneskeslægt i Kulturens Verden, hvad kunde I ikke lære af dette Liv: I kunde lære at vokse og gro i Naturens barmhjertige Moderskød."

* * *

En rig Forskerrejse havde det været. Linnæus kom mod Efteraaret tilbage til Upsala og begyndte at holde botaniske Foredrag. Men han havde ingen Doktorgrad, derimod havde han adskillige Misundere. De fik Foredragene forbudte, og kort efter forlod han Byen.

Nu gik han om i Falun, hvor han var bleven Lærer og ernærede sig kummerligt. Det saa kun mørkt ud for hans Fremtid.

Han sad en Aften, som saa ofte før, hjemme hos Byens Læge, Dr. Moræus. Lægen var lige kaldt paa Sygebesøg, han haabede snart at være hjemme igen. Nu sad han alene i Dagligstuen med de to Døtre.

„Det er dog vist en underlig Videnskab — Deres," sagde den ene af Døtrene, Sara Lisa, og saa længe paa ham. „Planternes Liv! Hvor maa det være sært. De kan jo ikke tale, intetsomhelst selv fortælle os."

„Aa jo, Jomfru Sara, jo, meget kan de fortælle. De har hvisket Menneskene om deres Liv, ligefra den klassiske Oldtid, fra Grækenlands og Roms Dage. — Botanikken er som en Plante af Palmernes Slægt, der undertiden ikke satte Blomst i mere end et Aarhundrede . . ."

„Men nu sætter den Blomster," smilede hun
„Skønne franske Blomster," svarede han.
„Og svenske!"
„Ak nej, Jomfru Sara. Den svenske Gartner er saa ringe, saa ung og uerfaren . . ."
„Han er kun 27 Aar . . . kun en Smule ældre, end jeg selv og dog saa hjemme i en dejlig, dejlig Verden."
Søsteren gik et Øjeblik ud. Men Sara Lisa fortsatte med sine trofaste blaa Øjne i hans. „Jeg synes, Fader har Ret: De bør tage til Udlandet, til Holland, og erhverve Doktorgraden. Og Linnæus: det haster. Jeg synes, det haster! Jeg synes, det er, som om Verden venter paa Dem."
Carl Linnæus saa paa hende.
„Hvordan . . . Jomfru Sara? Jeg er jo fattig. Hvor faar jeg Midlerne til dette Ophold i Udlandet? Jeg beder ingen om Hjælp, og ingen vilde hjælpe, om jeg bad."
„Ingen?"
Linnæus rystede paa Hovedet, og Søsteren kom ind igen.
Men et Par Dage efter var de atter ene.
Da hentede Jomfru Sara Lisa fra Chatollet en lille strikket Pose og lagde den i hans Haand.
„Det er mine sammensparede Penge. Der er nogle Hundrede. Det er ikke meget. Tag dem Carl Linnæus og rejs og bliv Doktor! Naar jeg beder Dem, vil De saa ikke?"
Han blev rød og bleg. Han sad med Hjælpen i sin Haand.
„Hvorfor . . . hvorfor giver De mig dette store Laan, jeg maaske aldrig kan betale Dem tilbage?"
Hun rakte ham sin Haand, der rystede.
„Har jeg ikke Ret til det? I de sidste Dage har jeg syntes det . . ."
„Min Elskede! Elskelige, skønne Sjæl. Den dejligste af alle Blomster, mine Øjne har set," hviskede han og trykkede hendes Haand ind mod sin Mund.

* *
*

Med sin Trolovedes Løfte om Troskab og Kærlighed rejste Carl Linnæus til Udlandet. Rejsen gik over København, Jylland og Hamborg. Der maatte han blive nogle Dage. De Lærde i Byen var meget optaget af Raadssekretær Johan Sprechelsens store Naturvidunder som Linnæus endelig maatte tage i Øjesyn. Det var jo ikke alene Botanik, men ogsaa Zoologi og Mineralogi, hele Naturens store Bog, der interesserede ham.
„Et Naturvidunder. Et Unicum. Hvad er det da?" spurgte han.

„Højtærede Broder! Et Søuhyre i præpareret Tilstand. Fyrster og Rigmænd fra al Verdens Lande har budt store Summer for det besynderlige Væsen," svarede man.

„Maaske er det selve Ormen fra Helvedes Afgrund? Ingen kan vide det," sagde en lærd Teolog.

Hvordan ser den ud?"

„Den har 7 Hoveder. Ja, skinbarligen! Den har staaet paa Alteret i en papistisk Kirke i Prag gennem lange Aarrækker til Skræk for Synderne."

„7 Hoveder? gentog Linnæus og saa paa de lærde Herrer.

„Et for hver Dødssynd! Den er forfærdelig at skue," vedblev de.

Men da Linnæus havde set lidt paa det fæle Dyr, maatte han smile. Det ene Hoved var godt nok, men de andre seks var kunstige, lavet af Menneskehaand. Da han rejste fra Hamborg videre til Holland, var Byen bleven en stor Illusion fattigere, og Raadhussekretæren følte sig nærmest bankerot. Han havde anbragt hele sin Formue i Ormen fra Helvede.

I Holland tog Carl Linnæus sin Doktorgrad i Medicin og udgav herfra flere af de botaniske Værker, der hurtigt gjorde hans Navn bekendt over Lande. Han kom i Forbindelse med Tidens største Botanikere, og det viste sig, at den unge Svensker kendte langt bedre Besked, end de, om mange af Planternes Hemmeligheder. Vækster, de kaldte sjældne, havde han forlængst bestemt og givet Navn i sine Værker. De Herrer kunde blot slaa op og finde Stedet. Forbavsede stirrede gamle Professorer paa den unge fremmede Mand.

Han kom til England og Svejts. Man havde Bud efter ham: en botanisk Have skulde anlægges, en Fyrstes eller Rigmands Naturaliesamling skulde videnskabelig bestemmes. „Carl Linnæus. Hvem er han?" „Den unge Svensker, der bringer Forvirring i hele den gamle Botanik. Tourneforts Banemand. Botanikkens Anarkist." Man havde nu læst hans store latinske Værk Systema naturæ, hvori han inddelte Planterne efter deres sexuelle Bygning og derved for første Gang i Menneskeslægtens Historie bragte Planternes Verden ind i et overskueligt og ordnet Samfund.

Men Tiden gik. Hans Svigerfader havde stillet den Betingelse for Ægteskab med hans Datter, at Carl Linnæus inden 3 Aar kom tilbage med Doktorgraden. De tre Aar var allerede gaaet, og Doktor var han. Men der var herude i den store Verden bestandigt saa meget nyt for ham at se og lære. Han længtes hjem til sin Trolovede, men en anden Stemme i ham nægtede ham Lov til at give efter for sine Længsler.

Tit tog han hendes Breve frem, naar Længselen blev for stor, og han hentede sig Trøst i den unge heroiske Kvindes Ord:

„Vær tryg, jeg er dig trofast, jeg glemmer dig ikke. Jeg klager ikke, jeg græder ikke. Fader er umedgørlig, fordi din Hjemkomst trækker ud, men jeg giver ham ikke Ret. Du skal jo finde den skønne Vej gennem Planternes Rige, der fører os alle ind mod Guds store Hjerte. Jeg tør ikke kalde dig bort fra dit Livs Bestemmelse, jeg venter i Ydmyghed, jeg ved, du kommer, naar Timen er inde. Ofte kysser jeg Markens og Havens Blomster, da synes jeg, at jeg kysser dig og forenes med dig, min Præst, min Elskede — —."

* * *

Snart var 4 Aar gaaet . . . Det kneb for Sara Lisa. Et Friertilbud fra en lærd og fornem Mand havde hun med Foragt afslaaet. Hun ventede endnu heroisk, men græd i Stilhed i sin Længsel . . .

Saa læste hun en Dag et Brev: han kunde nu endelig faa et Professorat i Holland tilbudt, som vilde give ham gode Indtægter. Han havde afslaaet det. Han følte sig træt af sin Landflygtighed. Han længtes hjem til Sverige, hvor ingen Stilling ventede ham, end ikke den allerringeste. Han længtes saa ubeskriveligt efter sin trofaste unge Blomst, bestandig den skønneste, han havde set — og nu rejste han hjem, saa maatte Gud hjælpe sin Præst, som han kunde og vilde det.

Saa holdt de Bryllup i Falun. Den lærde Doktor maatte for Brødets Skyld tage Plads hos sin Svigerfader som Amanuensis og køre omkring i Sygebesøg paa Egnen, naar gamle Moræus hellere blev hjemme ved Piben og Toddyen. Men de Syge havde ikke Tillid til denne Læge-Botaniker. De rystede paa Hovedet og vilde have Moræus selv. Han her, denne „lille Doktor", fik højst forsøge sine Recepter paa deres Tjenestefolk.

Linnæus smilede og kyssede sin Hustru: „Hav Taalmodighed, Barn! Svigerfader er en sart Ven af Penge, men jeg omgaas hellere Planter end Syge. Min Vej har været besværlig fra min Ungdom, men den gik dog frem. Jeg fik ved mit Arbejde, trods al dets Ufuldkommenhed, store Venner rundt i Verden. Jeg ved, de kæmper for mig. Hav blot Taalmodighed, min Ven! Jeg sælger mig ikke. Jeg følger min Vej."

* * *

Og Timen slog.

34 Aar gammel udnævntes Carl Linnæus til Professor i Medicin og Anatomi ved Universitetet i Upsala. Han modtog Posten af Nødvendighed uden rigtig Glæde — men tre Aar efter kom den store Glædesdag, da han ombyttede sin Lærerpost med Professoratet i Botanik ved samme Universitet og Direktørposten ved Byens botaniske Have.

Ak, men den botaniske Have i Upsala saa elendig ud. Den fordums Herlighed var ødelagt ved Byens Brand, og Carl XII havde ingen Penge til Planter. Haven var en Græstomt, hvor Køer og Lam græssede mellem et Par Snese tiloversblevne botaniske Vækster.

Carl Linnæus smilede fortrøstningsfuldt. Han skaffede Planter uden Penge. Han skrev til alle Vennerne rundt om i Evropa og Amerika, og Planterne kom. Den botaniske Have fik store, skønne Bede og Væksthuse. Studenter fra alle Lande drog til Upsala for at høre hans Forelæsninger. Aldrig havde Upsala kendt et saadant Studenterliv.

Der kunde denne Skare af fremmed og hjemlig Studenterungdom drage gennem Byens Gader ved Sommertid med den elskede Lærer i Spidsen. De vendte hjem fra botaniske Strejftog i Egnen, smykkede med Blomster og Grønt, syngende og glade. De kom, og de rejste, og nye Studenter kom. Discipelskaren blev stor. Navnet Carl Linnæus voksede som et Palmetræ, hvis Grene bar Frugter i det hele Evropa . . .

* *
*

Det var i Paris i Aaret 1757.

Paa et lille beskedent Hotel i det latinske Kvarter boede en udenlandsk Herre, en lærd Professor, ophøjet i den svenske Adelsstand som Carl v. Linné. Han fik mange Besøg. Det lille beskedne Hotel var helt svimmelt af Storhed i de Dage. Fyrster og Fyrstinder, Videnskabsmænd og fremmede Rigmænd med Tjenere besøgte Herren paa Værelse Nr. 7.

En Morgen tidlig — Klokken var vel knapt 9 — kom Pigen op paa hans Værelse og meldte en Herres Besøg

„Saa tidligt? Ved han maaske, at jeg er en Morgenmand? Hvem er det?"

„Det er en sær Mand med graa Kappe . . . en Slags Digter, tror jeg."

Der stod en fremmed Mand foran ham. Hans store, mørke Øjne straalede som i Andagt. Han talte ikke, men Mundens bitre og ligesom mistroiske Linier forandredes . . .

„De kender mig ikke," sagde den Fremmede og rakte sin Haand ud mod den svenske Professor. „Men jeg kender Dem . . . i mange Aar har jeg kendt Dem. Nu ser jeg Deres Ansigt i Morgensol."

„Vil De sige mig Deres Navn?"

„Rousseau. Jean-Jacques Rousseau," svarede den Fremmede stille og dæmpet.

„Carl Linnés Ansigt sitrede ved dette Navn. Den store franske Digter og Socialfilosof syntes at ville kaste sig paa Knæ i stille Bevægelse, men Linné forhindrede det.

„Tak for Deres Bøger! Deres dejlige Bøger," sagde Rousseau og knugede hans Haand. „For Fundamenta botanica, for Species plantarum og Philosofia botanica — den dybeste og skønneste Philosofi, jeg har læst. Gud lønne Deres Livs Indsats, der er saa straalende stor!"

„Jean-Jacques Rousseau — er det virkelig Dem, der kommer til mig paa denne Maade," sagde Linné. „Mit Hjerte er bevæget. Jeg burde takke Dem for denne Morgen, men mine Ord er fattige. Vær venlig at sætte Dem hos mig og forund mig at tale med Dem?"

Rousseau satte sig overfor ham.

„Og vil De tale til mig om Deres Liv — Deres Ungdomsliv især — saa vil jeg lytte og bevare Deres Ord."

Rousseau saa paa ham og sukkede.

„Vi er vel omtrent lige gamle. Jeg maaske nogle faa Aar ældre? Op mod de halvthundrede er vi begge . . . Min Ungdom? Min Moder døde, før mine Øjne saa hende. Min Fader var Urmager. Men jeg blev opdraget hos en Præst i Geneve. Der i hans Have vaktes min første Følelse for den store Natur. Ak, Naturen! Jeg droges derfra med Vold! Jeg sad som Kontorist i et støvet Kontor, jeg kom i Gravørlære, jeg løb af Lære, kom i Kloster, tjente hos en Greve som hans Tjener, der børstede hans Sko, løb bort, blev Musiker, løb bort — løb bort fra Livet, hver Gang det vilde gribe efter mig. Altid paa Vandring. I Fjor kom jeg endelig tilbage til Paris. Jeg trives ikke her. Jeg længes evigt mod store, stille Skove, hvor Guds høje Himmel hersker."

„Min Ven og Broder . . ." hviskede Linné.

„Jeg er løs og splittet, jeg er mistroisk, jeg ejer ikke Kærlighed til Mennesker," fortsatte Rousseau og skjulte sit bekymrede Blik. „Nej, Videnskab og Kunst har ikke forædlet vor Race. De har fremmet Luksus og stillet Talentet i Rang over Menneskets Oprindelighed. Kulturen har formindsket os: gjort os gridske, forgiftet vore Længsler, fyldt vore Ønsker med Skarn og Blændværk." Han rejste sig. „Vort Liv er Bedrag mod os selv. Vi er løsrevne,

vindtørre Blade, der hvirvles af Sted paa Stenbro. Naturens Stemme har vi glemt. Vi er blevne til Jeg og Jeg, der bekriger hinanden, mens vore Hjerter dør . . .“

Han gik lidt omkring i Værelset, tavs, men ligesom oprevet. Og atter blev hans Ansigt mildt: „Philosofia botanica, du dejlige Bog — Naturens underfulde Bibel. De maa have følt det samme, som jeg i Deres Ungdomstid . . . Derfor blev De Præst . . . De fandt den Vej gennem Planternes Rige, vi Mennesker skal gaa for at lære Guds store Hjerte at kende.“

Carl Linné sad med sin Haand over sine Øjne. Han hørte disse Ord som i Drømme med Jubel og Undren — hans egne skælvende Ord, engang udtalt en Tusmørkestund i Stenbrohult Præstegaard.

„I Strid og Forsagelse, som jeg selv,“ vedblev Rousseau, langt inde i sine Tanker. „Med Mængden imod sig. I Kamp for det tørre Brød. Aldrig give op. Naturen hjælper sit Barn. Var det ikke saadan, Linné — var det ikke saadan?“

„Jo, saadan var det.“

Rousseau tav en Stund og fortsatte: „Og sad der En tro og ventede gennem lange og trange Aar? Var der En, en eneste Sjæl, en skrøbelig lille Kvinde, der glemte sit eget i Tro paa sin unge Præst?“ Han tav, og atter kom det bitre Træk om Munden tilbage. „Eller er det kun Drømme, kun Digterdrømme, som Livet smiler af? Var hun der ikke . . . var hun kun til i Deres egne stille Drømme?“

„Hun var i Livet!“

„Er det sandt? Aa Tak, hvor er det dejligt at høre af Deres egen Mund. Ak, hvor var Livet tomt og graat, hvis det ikke var sandt, og De nu havde tiet . . .“

De fulgtes gennem Gaderne og ind i Skoven. Naturen lukkede sig om dem. Til sidst gik de tavse Arm i Arm.

Nogle Dage efter rejste Linné tilbage til Sverige. Jean-Jacques Rousseau fulgte ham til Deligencen. Kort før den kørte, lagde han sin Haand paa hans Arm:

„Linné, hvor længe mon vi to endnu skal leve? Vi hører sammen. Gid vi sammen maa gaa ind i Naturens store Skød, naar Døden kommer.“

— — —

Rousseaus Ønske blev opfyldt. Tre store Skikkelser vandrede sammen bort med Aaret 1778. Det var Rousseau og Linné. Og Voltaire gik med dem.

„Hønemorder!"

Humoreske af Kay Elbo.

Med Tegninger af Alfred Schmidt.

Hjulmanden fortæller —:

Det ka' nu slets inte nytte, hva' I si'er," sa'e jeg til Skrædderen og Skomageren forleden Aften paa Kroen, „for Anders snød mig nu alligevel med den Spæ'kalle."

„Saa sku' du ha' skældt ham regederligt ud og forlangt dine Penge igen," mente Skrædderen, „saa var der inte ble'en Bukser a' den Trøje."

„Det er Visdommens Røst," pep den lille undersætsige Skomager, „inte en Pløk ha'de jeg gi'et ham."

„I snakker, som I tror, I har Forstand til," sa' jeg, „men jeg ka' inte køre omkaps med det Kævetøj, der sitter paa Anders. Det er jo mageløst, saa det ka' klapre, man kommer ligefrem helt i Trangsje a' bare Imponerthed. Nu ka' du trille hjem med den Besked, Hjulmand, sa' han til sidst og saa ner a' mig."

„Ja," sa' jeg „Hjulmand det er jeg, og hjulbenet det er jeg ogsaa, hvis a' det er det, du hentyder til, det vil jeg inte fragaa, for det er tydeligt nok; men dersom vi ska' være personlige, saa er dine egne Kommodeben da inte for kønne. De er jo kalleknæede — og vil du ha' det nærmere specificeret, saa er de regederligt spæ'kalleknæede. Den smagte ham inte, ku' jeg se, og saa sjoskede jeg a'. Jeg kender jo nok Anders, naar han bli'r travrig"

„Men nu ska' I høre en Historie, som er overgaaet Kandidatens forleden. Historien er om en Høne, og jeg vilde jo nok ha' holdt den for en And, dersom jeg inte ha'de hørt ham selv fortælle

den. — Hva' er det Skrædder, ser du paa Klokken, vi ska' vel ha' en Omgang endnu?"

„Jeg har lovet a' være hjemme Kl. 10," sa'e Skrædderen.

„Er det Konen," spurgte jeg deltagendes.

„Næj," sa'e han og voksede et helt Par Tommer. „Næj, Hjulmand, hos vos er det stadig mig, som bærer Bukserne."

„Naa ja, men la' os saa faa en Omgang. Nu ska' I saa barestens høre. Kandidatens ha'de 7 Høns — seks Høner a' blandet Race og en Hane, der inte var stort bedre, men de ha'de kuns daarlig Tid til a' passe dem. Saa en Dag, da Fruen ska' til Byen si'er Kandidaten, om han inte sku' slagte en a' Hønerne, til hun kommer tilbages."

„Du slagte Høner'" si'er hun saa, „nej, bild mig nu inte no'et ind, hvor sku' du faa hentet den Kurasje fra. Nej, det duer du inte til, i den Henretning er og bli'er du aldrig no'et rigtigt Mandfolk."

„Ligemeget med det," si'er Kandidaten, „en af Hønerne ska' ligge med Næsen i Vejret, død og slagtet, kanskesens ogsaa pillet paa Køkkenbordet, naar du kommer tilbages."

„Det gad jeg dog se," si'er hun og ser helt stolt og beundrende paa ham. „Men jeg tror det inte."

„Vi vædder," si'er Kandidaten og sla'er overmodig ud med Haanden. „Vi vædder!"

„Vædder," genta'er hun, „Mandfolk ska' immervæk vædde, men jeg er sikker paa at du taver, saa la' vos bare det."

„Hva' vædder vi om?" si'er Kandidaten.

„Hva' vi vædder om," si'er hun, „synes du inte snart, jeg har været taalmodig med den Hat fra ifjor.„

„Hm, en Hat . . .!"

„Hva' er du inte sikker paa at vinde'" si'er hun drillende.

„Jo, ja, jovist er jeg det," skynder Kandidaten sig at sige, „men saa maa du gi' mig, ska' vi si'e en halv Flaske ekstra Rom."

„Naa, det ble' i Orden, og Fruen gik. — Hva' er det, Skrædder, du er da vel inte ved a' stikke a'? Klokken er inte ti — og desuden bærer du jo Bukserne! Bi' du kuns sittendes. Jo ser I, det første Kandidaten gør, da han er alene, han ta'er fra Boghylden eller Skavet, Pedersen-Bjergaards Fjerkræbog og ser etter, hvodden han ska' bære sig ad. Det er li'esom Modet er ved a' løve a' ham, men saa traskede han ner i Hønsegaarden for a' bese Kræet og vælge en ud. Det blev en hvid med graa Ben, som Kandidaten fangede med stor Møje.

Hun skreg og baskede med Vingerne og teede sig, saa Kandi-

daten ble' helt forfjamsket, da han stod nere i Kælderen og sku' til a' bedøve hinner, men da sat Modet ham osse nere i Knæerne.

Men det var jo det, a' han ku' inte være bekendt a' la' hinner leve til Spot for ham selv, og saa var det jo det med den nye Hat, og saa ka' det nok være, a' Modet vendte tilbages. Kandidaten tog en Jernstang, svingede den drabeligt i Luften, lukkede Øjnene og smak den lige ner i Huggeblokken ved Siden a' hinners Ho'de, det ha'de hun været saa fornuftig a' ta' til sig i Tide. Og saa skreg hun op, alt det hun ku' gave, hun vred og vendte sig saa umanerligt, saa Kandidaten slets inte ku' holde paa hinner.

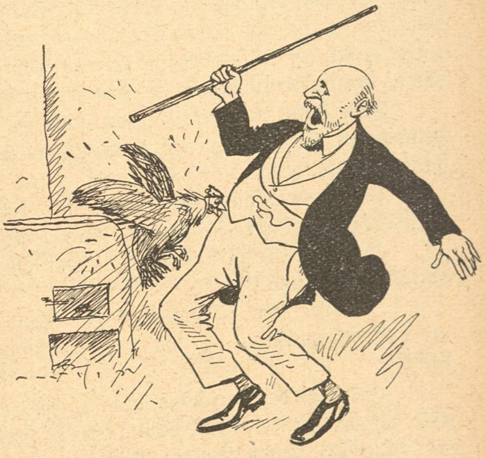

„Se det var jo i Brændekælderen a' Eksekusjonen sku' foregaa, men det var li'egodt i Vaskekælderen a' Kandidaten maatte søge hinner op.

Der fløj hun saa rundt med Kandidaten i Halen paa sig, og godt var det, a' han ha'de lukket Døren til, ellers var hun røget ind i en anden Kælder og saadan ble'et ved. Og det gik lystigt til, ka' I tro. Op i Vaskekedlen, hvor der endnu stod lidt Vand tilbages, det rodede hun sig først rundt i, og saa for hun op og gemte sig nere under Fyrrummet i den fyldte Askeskuffe, saa hun maatte rodes ud med et Kosteskaft, alt imens hun brugte et Mundtøj, der gore Kandidaten hel overnervøs.

Han for rundt i en hel Cirkel etter hinner, saa alt dansede om Øjnene paa ham. Lige med et gaar hun helt fra Fortossen og ryger Kandidaten ind i Maven, saa han a' bare Befippelse med et Bræl slar sig baglæns ner i Gulvet, men da ha'de han hinner ogsaa.

Nej bi nu Skrædder og hør Slut paa Tildragelsen.

Ser I, nu ku' Kandidaten inte bære over a' hugge Ho'det a' hinner — han tur'e inte a' bare Fortumlelse, og saa slap han hinner løs mellem de andre Høns.

Fra Vinduet ku' han se, hvor hun stod og krøb sammen, og hvor saa hun dog ud, vaad og snavset og med strittende Fjer. Nej, den gik li'egodt inte, naar hans Kone kom hjem. Saa hentede han

hinner igen, varmede Vand og gav sig til a' vaske hinner ren, men hun ble' kuns værre a' den Behandling, og tør ku' han inte faa hinner.

Kandidaten var overanstrængt, han svedte saa Vandet haglede a' ham, og saa holdt han Hønen ind i Kogeindretningen paa Kakkelovnen, — tør sku' hun være. Han halede hinner frem og tilbages, men der ku' inte bli' Tale om a' faa hinner tør, og slippe hinner løs, som hun nu saa ud, ku' han heller inte. Saa var det han fik en Ide. Han ringede til Slagter Lassen og bad ham komme paa Øjeblikket og aflive en Høne.

Men Lassen troede, a' det var en, som vilde gøre Løjer med ham, saa han begyndte a' skælde ud. Kandidaten sa'e saa igen, hvem han var og sa', a' Slagteren ku' jo nok tænke, at nu ha'de Kandidaten gaaet og set paa dette hersens Dyr hver Dag, og a' det kuns var a' Kærlighed til hinner, a' han inte selv ku' gøre det a' med hinner.

Saa faldt Lassen til. Han kom og besørgede Henrettelsen, og Kandidaten skyndte sig a' plukke hinner efter Kogebogen, som han hurtigt fandt frem.

Da hans Kone kom hjem, ku' han sejrsstolt pege paa den plukkede Høne, som la' paa et Fad. Hva' si'er du," sa' han.

„Jeg si'er," sa'e hun, „a' du vil narre mig, det er inte vorses egen Høne."

„Du ka' selv se Fjerene," sa' Kandidaten, men saa fløj hun ner i Hønsegaarden, og saa kom hun flyvende tilbages helt hysterisk."

„Hønemorder!" raabte hun. „Føj, og jeg som troede paa dit ædle Hjerte, du — min Mand en Morder." Saa tød hun over det værgeløse Dyrs brutale Død. Hun vilde inte saa meget som røre ved det.

„Brøvl, det hele," strammede Kandidaten sig op, "jeg har vundet min Rom . . ."

„For at du ku' drikke dig fra Sans og Samling og maaske hugge Ho'det a' Resten," snøftede hun.

„Brøvl," gentog Kandidaten ærgerlig, „det er kuns, fordi du tabte, og der kuns ble' til Hønsefjer paa den gamle Hat. Hvis du endelig vil vide Besked, saa lod jeg Slagter Lassen hugge Ho'det a' hinner."

„Og det tilstaar du uden videre," sa' hun, og holdt op at tude, „men først sku' jeg naturligvis bildes ind, at du for en Gangs Skyld ha'de vist dig som et Mandfolk — jeg sku' være stolt a' dig, skønt jeg burde vide, a' du inte bli'er andet end som et Pjat alle dine Dage."

„Ja, du har ganske Ret," sukkede Kandidaten, „ha'de jeg inte

været et Pjat, ha'de du nu inte vundet dig en ny Hat, den ku' jeg nu ha' sparet mig."

„Men sødeste Adolf," sagde hun og fløj ham om Halsen, „det ha'de jeg jo rent glemt. Du er da inte vred, for det jeg sa'e, for du er jo alli'evel det Pjat, som jeg holder a'."

Se det var Historien, som Kandidaten har fortalt mig den, for jeg kørte jo Hønsene til ham fra Banen, dengang de fik dem forærendes. Ja, jeg ka' se paa dig Skrædder, a' Klokken brænder dig i din luvslidte Sjæl, du maa vel ha' Lov a' løve. Skomageren og jeg ska' først ha' os en ekstra Ganevasker, inden vi triller hjem; men løv du kuns, og hør, løv nu inte saa stærkt, a' du har tabt Bukserne, naar du kommer hjem til Madammen.

Humoresker.

I en gammel Bog over Husraad fra det forrige Aarhundrede findes følgende Raad til „at vaagne efter Behag":

„Læg saamange Laurbærblade i en linned Klud, som du vil sove Timer og læg den paa Issen, og sov saa ind paa den venstre Side."

For den, som skal op til fastsat Klokkeslet, vil det sikkert ikke lønne sig at „sove ind paa den venstre Side" i blind Tillid til Raadets Ufejlbarlighed, med mindre man har et Vækkeur i Reserve, men har man Tid, kan det jo være fornøjeligt at prøve.

Hans: „Hvorfor var du ikke i Skole i Gaar?

Lars: „Jeg havde slaaet et stort Hul paa mit ene Ben."

Hans: „Stort Hul siger du, det var vel ikke saa stort?"

Lars: „Er du tosset, det var skam saa stort som hele to andre!"

Professoren: Hvad vilde der være sket, hvis Henrik den Fjerde af Frankrig ikke var bleven myrdet?"

Studenten: „Saa var han først død senere."

„Sundhed og Helsen i det nye Aar!"
Ja, det er mere end Halvparten faar.

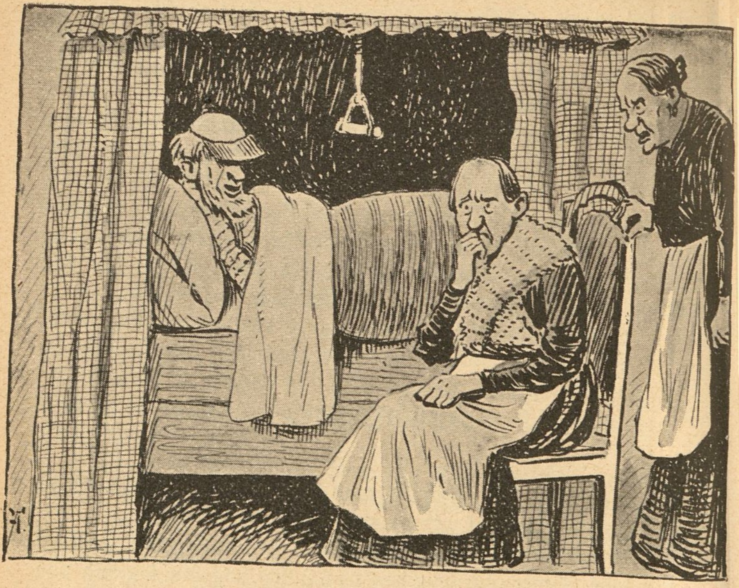

Tegning af Axel Thiess.

Trøst i Døden.

A æ saamæn ett saa ræj ve aa dø, hvis omensti A ku fo jer begge tow mæ me.

Kinesisk.

Naar en Gæst i en kinesisk Restauration efter at have spist rejser sig fra Bordet og ræber Værten ind i Ansigtet, bukker denne dybt og takker for den Ære, der er vist hans Hus.

Det er en stor Høflighed og Bevis paa, at Maden har smagt En, og en Undladelse heraf betragtes som en daarlig Kritik eller en Mangel paa virkelig — kinesisk — Dannelse

---

Et andet Bevis paa kinesisk Høflighed er, at en Person, som bærer Briller, tager disse af i en Højerestillets Nærværelse.

Fru Belzebub.

Fortælling fra Adelsvældens Tid af Marie Henckel.

Med Tegninger af K. Hansen-Reistrup.

Køn at se til baade af Aasyn og Skikkelse var Anne Oldeland paa Uggerslevgaard, men lige saa stolt og hovmodig, heftig og bydende af Sind som hun var køn. Eneraadende der paa Gaarden var hun, efter at Faderen var død og havde efterladt den til hende, som var eneste Barn, og hun styrede den da ogsaa med Fynd og Klem, trods nogen Mand. Overalt var hun paa Færde, baade inde og ude, og Munden kunde hun bruge, Folkene maatte lystre; fra hun var en liden Tøs havde hun været vant til at færdes ved sin Faders Side i Mark og Skov, sætte af Sted paa Hesteryggen over Stok og Sten, jage Vildtet og gaa paa Andetræk nede ved Mosen. Vildskab var der i hendes Blod, ustyrlig var hun, naar det kom over hende, hun sagde og gjorde, hvad der faldt hende ind, og taalte ingen andens Villie over sig.

„En Dreng skulde du havde været," sagde Faderen, der var stolt af hende, „Broge og Kofte skulde du have baaret og Værge ved din Lænd."

„Jeg værger mig, vel endda jeg er Kvinde," lo hun. Hendes Standsfæller rystede paa Hovedet, de fleste, især Kvinderne, var bange for hendes hvasse Tunge, og selv Mændene turde ikke rigtig binde an med saa mandhaftig og myndig en Jomfru, mere end én Bejler, der nok kunde have Lyst til saa godt et Gifte fik Betænkeligheder og trak sig tilbage, fulgt af hendes Haan og Spot.

„Du vil dog vel ej sidde her som Jomfru alle dine Dage," sagde Hans Oldeland, „der er nu Podebuskerne ovre paa Engbjerg og Kjørup, der er Rigdom og mere i Vente engang fra Fædrenegodserne ovre paa Rygen, siges der — dem skulde du allenfals nødig vrage."

„Podebuskerne? Skulde jeg kanske gifte mig med dem begge to, eller hvem af dem skulde jeg give Fortrinet? Predbjørn sagtens, for han faar vel det meste — men den Nar gefaller mig nu engang ikke!"

Faderen rystede paa Hovedet og Anne lo. Af og til, naar det faldt hende ind, red hun over til Engbjerg og jagede eller stød

Strandfugle sammen med Junkerne, men hun gjorde sig gerne lidt lystig over dem, og en skønne Dag fik Venskabet da ogsaa en brat Ende. Det var en Gang hun maatte holde længere ved Skovleddet, end det behagede hende, inden det blev lukket op for hende, og da Ledvogterens lille Tøs endelig kom løbende, slog hun løs paa hende med Ridepisken; Barnet faldt, og Hesten var lige ved at træde paa hende, men saa kom Kandidaten til, der var Hovmester for de yngste Junkere, og drev med et Par kraftige Ryk Dyret tilbage — —

„Hvad skal det betyde? Hvor tør han vove at standse mig? Slip Dyret — ved han kanske ikke, hvem jeg er?“ raabte Jomfru Anne forbitret.

„Aa jo, men her kunde let være sket en Ulykke, og den naadige Jomfru kan dog vist aldrig fortørnes over, at jeg hindrede, at eders Hest trampede paa et stakkels Barn,“ lød det rolige Svar fra Hovmesteren, som havde løftet den lille Pige op.

„Naa, end er vel ingen Skade sket, og om saa var evnede jeg vel at gøre det godt igen, uden at han havde nødig at blande sig i Sagen — han taler og fører sig vel dristigt op!“

„Maaske, men Høj eller Lav, saa leger man ikke med Menneskeliv, og ikke spørger jeg først om Forlov til at gøre, hvad Ret er.“

Anne Oldeland var bleg af Harme, hun sad og vuggede Ridepisken i Haanden, som om hun kunde have Lyst til ogsaa at lade den danse paa Magisterens Ryg, men nøjedes dog med at sende ham et rasende Blik. „Han er en uforskammet Person — hvor længe vil han blive staaende der og spærre mig Vejen, gaa til Side, siger jeg!“ Saa galopperede hun af Sted, men da hun beklagede sig over Hovmesteren, fik hun ikke just det Medhold, hun havde ventet sig, hverken hos den godmodige Predbjørn Podebusk eller hans blødhjertede Søster — og saa var hun færdig med dem.

„Herregud, der fløj den Fugl,“ sukkede Hans Oldeland, som stadig havde haabet paa, at der alligevel skulde komme et Giftermaal i Stand.

Der var ikke gaaet lang Tid efter hendes Faders Død, saa kom Hans Nørby og meldte sig som Bejler. Han var af god gammel Slægt, men temmelig ubemidlet, for en mindre Gaard var alt, hvad han omtrent havde at raade over, men han lod sig ikke afvise, og hvad enten nu Anne Oldeland virkelig led ham eller ikke, saa slog hun omsider til og giftede sig med ham. Stort fik Hans Nørby dog maaske ikke at sige, undtagen paa de Omraader, hvor Fru Anne fandt for godt at lade ham raade. Han buldrede

af Hjertens Lyst løs paa Folkene, jagede, spillede og drak som de fleste Herremænd, og sagde sjældent eller aldrig sin Ægtehalvdel imod, men lod som før hendes Villie være den øverst raadende, vel vidende, at det stod han sig bedst ved.

Men de fleste af Folkene var mere bange for Naadigfruen, Fru Belzebub, som de mellem sig indbyrdes kaldte hende, end for Herremanden.

Ikke mindst led et ungt forældreløst Pigebarn, Jomfru Bodil, som var der til Huse, under Fruens Luner. Hendes Fader havde

været langt ude beslægtet med Oldelanderne, og Bodil var, da Forældrene var døde, af Naade og Barmhjertighed bleven anbragt paa Uggerslevgaard, hvor hun nu tjente Fru Anne som en Slags Kammerpige. Hun var baade vel oplært og vel optugtet, bly og beskeden i sin Færd, nem paa Fingrene og flink til alt, hvad man satte hende til, men hvem i Alverden kunde gøre den strenge Husfrue tilpas? Fra Begyndelsen havde hun hundset og ydmyget det fattige Barn, der spiste Naadsens Brød der i Huset, mens hun tog al den Nytte af hende, hun kunde, og der var snart ikke det Arbejde, der ikke blev læsset paa hendes Skuldre, uden at hun vovede at knurre eller beklage sig.

„Hun er ellers køn, den klejne Bodil," sagde Hans Nørby.

Naadigfruen sendte sin kære Ægtemand et alt andet end naadigt Blik. „Ikke ved jeg rettere, end at det kan være dig det samme, om Pigerne her paa Gaarden er kønne eller grimme," snerrede hun. „Hold du blot Øjnene for dig selv."

„Ih ja, vist, meget rigtigt, lille Anne, meget rigtigt," Herremanden tog sig en dygtig Slurk af Ølkruset og sagde klogelig ikke mere, men han nikkede og smiskede gerne til den „klejne Bodil", naar han traf paa hende, hvad der just ikke gjorde Tingene lettere for hende, for hvad enten Fru Anne vilde lade sig mærke med, at hun saa det eller ej, saa blev hun urimeligere end nogensinde før, og det vilde sandelig ikke have været til at udholde, dersom der ikke havde været noget, som holdt Modet oppe — Tanken om den brave unge Kandidatus udi Teologien, som Bodil havde kendt fra sin Barndom derhjemme i den lille By, hvor deres Forældre havde været Naboer. Han var en halvvoksen Knøs og studerede allerede paa Kraft, da hun endnu var en lille Pige, men han havde givet sig meget af med hende, og hun havde grædt sine modige Taarer, da han rejste. Senere, da hun var kommen til Uggerslev, havde hun truffet ham hos Degnefolkene, af hvem han var en Frænde, han havde da for flere Aar siden taget sin Attestats og skulde ledsage de unge Junkere, for hvem han var Hovmester, paa deres udenvælts Rejse, og havde liden Bodil ikke set op til ham før, saa gjorde hun det nu, paa Grund af hans Lærdom, hans mandige Optræden og Hjertens Godhed, og med Stolthed og Fryd havde hun fornummet, at hun heller ingenlunde var ham ligegyldig, men at han, efterhaanden som Barnet havde udviklet sig til voksen Jomfru, i Alvor havde fæstet sin Hu til hende.

Aa ja, saa skønt som det var at tænke paa, hvorledes han ved deres sidste Møde havde set paa hende, saa varmt og saa længe, og hvorledes han ikke havde kunnet slippe hendes Haand. Og paa

Brevet, som han efter sin Hjemkomst havde tilskrevet hende! Han havde nu grundet Haab om snart at faa Levebrød, saa han kunde hjemføre en Hustru — dersom da hun, hvem han havde udset sig, vilde give ham sit Ja. Han var jo nu alt en moden Mand, og hun

endnu kun ung og uerfaren, skulde lades Tid til at beraade sig med sit eget Hjerte, dog haabede han, at hun var ham god, og at han alt i Tanken turde kalde hende sin lille Fæstemø.

Tid til at raadføre sig med sit eget Hjerte — nej, det behøvede Bodil ikke, hun var for længe siden klar over sig selv, og Haabet, Forventningen var det som trøstede hende, og hjalp hende

over de onde Dage. Det var dog ikke alene Medfarten hun led af Fru Anne, men meget andet, der gjorde hende Livet surt.

Herremanden var ikke den eneste, som fandt Jomfru Bodil køn, Skytten — Klavs Rytter, som han endnu bestandig kaldtes fra den Tid, han havde tjent som Krigskarl — var af samme Mening, og lagde ikke Skjul derpaa. Ikke at han var paatrængende i sin Tale og Færd, tvertimod, han var meget tavs og stilfærdig, men han søgte gerne at komme i Nærheden af hende, og hans mørke gnistrende Øjne fulgte hende, hvor hun gik og stod, med en Gløđ i Blikket, som ikke var til at tage fejl af. Klavs Rytter var en høj, kraftig bygget og smuk Karl, en hel statelig Skikkelse at se til i sin grønne Kofte, med Filthatten over det mørke krusede Haar og Bøssen hængende i en Rem over de brede Skuldre, og der var ikke en Pige der paa Gaarden, som ikke sukkede for ham og ønskede sig ham til Kæreste, men — han ikke saa meget som saa til nogen af dem, bevares nej, det var kun Jomfru Bodil, denne knibske Købstadstøs, der fandt Naade for hans Øjne. Og hvad bildte hun sig vel ind, hun som dog kun spiste Naadsensbrød der i Huset, men teede sig saa storagtig og ikke vilde pleje Omgang med sine Medtjenende — hun vilde sagtens regnes for lige med Herskabet, mente kanske, at hendes Smule kønne Ansigt skulde skaffe hende ogsaa Herremandens Gunst — — jo, jo, man havde da Øjne i Hovedet.

Og Snakken om hende tog Fart saa liden Anledning den lille stilfærdige Bodil end gav sine Medtjenende til at tale ondt om sig. Misundelige Kvindetunger er det ikke let at vogte sig for, og Pigerne, Maren Køkkenkvinde, Fadeburs- og Bryggers-Piger, alle saa faldt de over hende, som saa lumskeligen havde fordrejet Hoved paa den smukke Skytte. De hviskede og tiskede baade aabenlyst og i Krogene og passede baade ham og hende op, og stakkels Bodil vidste til Slut ikke, hvordan hun skulde begaa sig. At give Klavs Rytter Opmuntring paa nogen Vis var visselig aldrig falden hende ind, det underlig sære Menneske indgød hende til Tider nærmest en vis Frygt, men paa den anden Side følte hun ligesom Medlidenhed med ham, det bares hende for, som han en Gang i Livet maatte have haft en stor Modgang, bar paa en Byrde, som ingen kendte, og hun vilde gerne have vist ham, at det gjorde hende ondt for ham, men de haanlige Blikke, Drillerierne og de grimme Ord hun fik at høre, naar hun saa meget som saa eller talte til ham, afholdt hende derfra og gjorde, at hun til sidst undgik ham saa meget som muligt.

„I har Hastværk, Jomfru Bodil,“ sagde han en Dag, da han uforvarende traf paa hende ved Foden af Trappen og hun vilde

skynde sig forbi ham. „Lad mig dog bære den tunge Spand for jer —."

Aa nej, den var ikke saa tung, Bodil kunde godt selv — ellers skulde han da have saa mange Tak — —

„I skyer mig," han slog en dæmpet bitter Latter op. „Har jeg da gjort jer noget imod?"

„Nej, nej," skyndte hun sig at sige, „men —."

„Men jeg er for ringe til at nærme mig jer, mener I — aa ja, det er saa visselig Sanden, at I staar højt over mig og alle de andre her, saa højt som den klare Stjerne deroppe paa Himmelen. Men det skal I vide Jomfru Bodil, at gør de jer det for plagsomt, lægger hun deroppe, Fru Belzebub, for svære Byrder paa jer, da lad hende vogte sig —."

Saa vendte han sig brat og var borte, inden Bodil kunde faa sagt noget, hun stod ganske forvirret og saa efter ham, men saa knirkede en Dør i Nærheden, og hun for op ad Trappen.

Men mangen Aftenstund herefter, naar hun hørte ham blæse saa underlig tungsindigt paa sin Rørfløjte deroppe paa sit Kammer, fik hun Taarer i Øjnene.

Folkenes Snak kom til sidst Naadigfruen, der sjeldent lod noget upaaagtet hen, for Ørerne. „Ja, saa Bodil holder sig ikke for god til at smiske for Karlene og leger Kæreste i Smug med Skytten, det er jo en artig Historie," sagde hun, og Hans Nørby rystede paa Hovedet.

„Ja, for hun er jo dog saadan paa en Maade af din Slægt, hjerte Anne," sagde han med en lille ondskabsfuldt Betoning, for det Frændskab holdt hans kære Ægtehalvdel nu engang ikke af at mindes om. „Men ellers — naar det kun er i Tugt og Ære —."

„Tugt og Ære, ja vist! Men driver de Spillet for vidt, saa kan den frække Karl snart komme paa Porten! Og Tøsen, der lader saa ærbar og pæn, skal jeg nok tage ordentlig i Skole, Letfærdighed taales ikke her —," tilføjede hun lidt skarpt og saa paa sin Ægtemand.

Saa blev Bodil, trods alt, hvad hun fremførte til sit Forsvar, naturligvis taget i Skole og græd sine modige Taarer — ak, vilde hendes Ven dog snart lade høre fra sig! —

Vinteren var forbi. Præstekaldet i Uggerslev havde efter den forrige Præsts Død i nogen Tid staaet ledigt, og Hans Nørby og Fru Anne var fulde af Harme over, at de ikke havde Kaldsrettighed, saa de kunde faa det besat med en Kandidat efter deres Hoved, en vis Magister Just, med hvem Hans Nørby i sin Tid havde svíret og sværmet en Del. Den Odense Bisp, Niels Jespersen, var

imidlertid ikke til Sinds at rette sig efter deres Ønsker, og en skøn Dag indtraf der saa Meddelelse om, at Embedet var besat, og at den ny Præst, Hans Jensen, alt førstkommende Søndag vilde holde sin Tiltrædelsesprædiken i Uggerslev Kirke.

„Hans Jensen," raabte Anne Oldeland, „ham, der var Tugtemester for de haabefulde Podebusker paa Engbjerg — ej, med ham har jeg en gammel Regning at gøre op, den skal blive betalt!"

Det var en smuk klar Vaardag med spirende Knopper og Grønt, med myldrende Liv forneden og jublende Fuglesang foroven. Bodil havde et Ærinde at besørge hos Væver Ane nede i Kaldsbyen, og som en lille fangen Fugl, der er undsluppen sit Bur, ilede hun hen ad Vejen. Hun skyndte sig at udrette sit Ærinde hos Væver Ane for at kunne kigge indenfor hos sine gamle Venner, Degnefolkene, og smaanynnende, uden Anelse om den Overraskelse, der ventede hende, naaede hun den lille, lave Degnebolig. Der stod Konen, gamle Mor Karen, i den aabne Halvdør og smilede og nikkede til hende.

„Ej, for Held at du kom Barnelil," raabte hun, „her er nogen, som just vilde have skikket Bud og Brev, at han gerne vil have dig i Tale —."

Saa lettede hun Klinken paa Stuedøren og skubbede hende ind. „Jeg tror ellers ingen du finder derinde uden vor ny Præst," lo hun.

Bodil var bleven staaende paa Tærskelen, saa slog hun med et Udraab Hænderne sammen — den ny Præst, som smilende kom hen imod hende — det var jo ingen anden end ham, hendes Ven, — den glædelige Overraskelse gjorde hende næsten stum. Hans Jensen, en rank velvoksen Mand med et godt og aabent Ansigt, tog begge hendes Hænder i sine og saa hende lige saa varmt og inderligt ind i Øjnene som, han havde gjort den Gang. „Ja, hjertekære Bodil, mig er det som har faaet Kaldet her. Det havde I vel neppe ventet?" Bodils lille kønne Ansigt blussede, hun kunde næsten høre sit eget Hjerte slaa og kunde godt have let og grædt paa een Gang.

„Og nu," vedblev han, „da jeg har bekommet Levebrød, tænker jeg er Tiden ogsaa kommen, da jeg gerne skulde føre Bruden hjem. Som jeg tilskrev eder, er hun alt funden, I ved, det er eder Bodil og ingen anden — hvad Svar har I da nu at give mig? Har I mig virkelig af Hjertet kær, som jeg eder, og vil I dele Live med mig i godt og ondt, som Gud maatte beskære os det?"

Da saa Bodil op paa ham — „Ja, visselig har jeg eder saare kær, Hans Jensen, og visselig er det mit højeste Ønske at

vorde eder en god og trofast Hustru — kunde jeg vel ønske mig en rigere og bedre Lod?"

„Nu, saa Gud have Lov da min lille Fæstemø!" Han trykkede et Kys paa hendes friske Læber og drog hende i sin Favn, og Bodil lagde tryg og tillidsfuld som et Barn sit Hoved til hans Bryst, glemt var nu al hendes Nød og Prøvelser, hun havde ham, sin Ven, sin Trøster og Beskytter!

Saa sad de to der i den lille lavloftede Stue Haand i Haand og drøftede deres Forhaabninger og udmalede sig den glade Fremtid, der ventede dem, naar Bodil drog ind i Præstegaarden som Kone. Ret lang Tid turde hun dog ikke give sig, hun vidste jo, hvad der ventede hende, naar hun kom for sent hjem til Fru Belzebub. „Men inden ret længe vil hendes Herredømme over dig være forbi min Hjerte," trøstede Hr. Hans hende, „Præstegaarden er vel endnu kun i maadelig Stand, men skal snart staa rede til at modtage dig."

Bodil smilede, hun forstod det næsten ikke — at tænke sig al den Lykke, denne Dag havde bragt hende — hun syntes det hele var, som om hun drømte!

Da hun kom hjem stod Klavs Rytter uden for Porten og fodrede en af Hundene. Saa fuldt hendes Hjerte var af Haab og Glæde, syntes hun ikke hun kunde gaa ham saa hastigt forbi, hun maatte sige ham et Ord, og saa standsede hun og bød ham med et lille Nik og et Smil Goddag. Det var ikke mange Ord, de vekslede, men hun saa, at det mørke Ansigt opklaredes, og at Øjnene lyste — stakkels Klavs!

Nogle Dage efter fremstillede Hr. Hans sig for Herskabet som den, der var kaldet til Sognepræst for Uggerslev Menighed.

„Ej, ej, det er nok en gammel Kending," sagde Anne Oldeland med et ejendommeligt Smil," det var jo jer, der svang Riset som Hovmester paa Engbjerg og søgte at banke Lærdom ind i de unge Junkeres Hoveder?"

„Det var saa," Præsten bukkede ærbødigt.

„Og rap var I til at bruge Munden," vedblev Fru Anne. „Kan I bruge den lige saa rapt, naar I skal snakke løs fra Prædikestolen, saa kan det blive til noget."

„Saamænd, hvor vidt mine Evner vil række paa Prædikestolen, ved jeg endnu ikke, men paa Villien til at tolke Guds Ord klart og syndigt, saa det kan trænge til Menighedens Hjerte, skal det allenfals ikke mangle mig."

„Ret saa, det var skønt og opbyggelig talt, Hr. Hans," lo Herremanden, „tag en Slurk af Mjødkanden der og væd Ganen."

Præsten betakkede sig dog. Men Anne Oldeland maalte ham med et Blik, der sagde ham, at Optrinet ved Leddet hin Dag for Aar tilbage, ikke var glemt, og da han nu fremkom med sin Begæring om, at faa Jomfru Bodil, hvem han, fra hun var liden, havde kendt og haft kær, til Hustru, fik han da ogsaa et kort og syndigt Afslag, hun var der til Huse for at gøre Gavn og kunde ikke undværes. Blodet for Hr. Hans til Hovedet — det kunde dog vel ikke være Herskabets Mening, at forholde ham hans Fæstemø, Bodil havde givet ham sit Ja, og han mente det var gode og trygge Kaar han kunde byde hende, saa de ingen Betænkeligheder behøvede at gøre sig.

„Betænkeligheder,“ Anne Oldeland saa stift paa ham og lo. „Om I kun ikke faar dem selv, naar I hører Sanden, spørg vor Skytte og hende selv, saa faar I nok Besked om, hvad alle snakker om her paa Gaarden.“

Herremanden rømmede sig, og Præsten stirrede fra den ene til den anden. „Skytten — eders Skytte —,“ stammede han, er nogen Skygge kastet paa min Fæstemø, da er det visselig uforskyldt.“

Fru Anne trak paa Skuldrene. „Forskyldt eller uforskyldt faar I selv dømme om — Letfærdigheden skjuler sig stundom under de ærbareste Lader, men hvad enten hun er Kæreste med Klavs Skytte eller en af de andre, giver hun ham vel nok Løbepas, naar hun kan faa Præsten!“ Saa vendte den naadige Frue den stakkels Præstemand Ryggen, og forvirret og ganske ude af sig selv ilede han til Bodils Kammer, hvor hun ventede paa ham.

„Gud Fader i Himmelen, hvad er der hændet? hvad skader dig hjerte Hans, du er jo saa hvid i dit Ansigt, som en kalket Væg!“ udbrød hun, da hun saa ham. „Begegnede Herskabet dig ilde?“

„De gav mig Afslag, Fruen vil ikke undvære dig, men aa, Bodil, Bodil,“ Hr. Hans tog sig til Panden, „hvad er det, jeg har maattet høre, hvad er det, der siges om dig?“

„Hvad der siges —“ Bodil blev baade rød og bleg. „Aa, Hans, du tror da vel aldrig noget om mig?“

„Nej, nej, jeg har jo ingensinde tvivlet om, at du var en ærbar Pige, al min Tid har jeg jo sat til dig, men hvi smædes du da, som var du en letfærdig Tøjte? Hvad er der med denne Skytte, som de fortæller, du er Kæreste med — du sige mig Sanden Bodil, jeg vil vide den!“

„Jeg vil jo heller intet skjule — har visselig intet at skjule! Mellem Klavs Rytter og mig er intet talt eller forefaldet, som Alverden ej maa vide, Pigerne her paa Gaarden har sat sig i Hovedet, at det er min Skyld, han ikke vil gantes med dem, og

ved ikke al den taabelige Snak og Vagvaskelse, de vil udsprede, — aa, Hans, ikke har jeg forskyldt noget af alt dette!"

„Nej, men — kan hænde du dog har set mildere til denne Karl, end du burde, og nu kommer jeg her og maa høre paa, at der paa letfærdig Vis tales om dig, at der er sat en Plet paa den Kvinde, der om føje Tid skulde være min Hustru og som ærbar Præstekone drage ind i mit Hjem — Bodil, Bodil, det er haardt!" Han gik frem og tilbage over Gulvet, og stakkels Bodil brast i Graad.

„Men du hører jo dog, at det er onde Tunger, der skammeligen har løjet mig paa — Gud er mit Vidne dertil! Ak, om den ganske Verden snakkede ondt om min Hjertens Ven, jeg troede det ikke."

„Naa, naa, giv dig tilfreds, tag dig ej mine Ord saa nær," — han klappede hendes Kind og tog begge hendes Hænder i sine.

„Men, vi faar allenfals have Taalmodighed, jeg havde tænkt mig det anderledes, men vi faar sagtens vente en Stund, inden vi kan komme sammen."

„Men du vil jo dog tro mig, selv om Ventetiden skulde blive lang?" Bodil saa sin Ven bønligt ind i Øjnene.

„Ja, ja, Barnlil, jeg vil jo hellere end gerne tro paa dig, du faar kun give Tid, om Gud vil føje det saalunde, kan alt jo endnu blive godt for os." Han søgte at fremtvinge et Smil, men Bodil saa godt, at han kæmpede med sig selv, og vel sagde han hende endnu mange gode og fortrøstningsfulde Ord, inden de skiltes, men hun følte alligevel, at der havde sænket sig som en Sky imellem dem.

Aa, hvor ganske anderledes frydefuld havde hun ikke udmalet sig denne Stund, hvor lys og lykkelig Fremtiden, og nu — hvad skulde Enden blive? Hvad nyttede det, om Hans Nørby og Fru Anne gav deres Minde til Giftermaalet, naar hendes Hans havde mistet den fulde Tillid til hende, aldrig vilde jo da Lykkens Blomst kunde gro for ham og hende!

De maatte vente, havde han sagt, men hvor længe, og hvad agtede han at gøre? Stakkels Bodil græmmede sig mere og mere for hver Dag, der gik, men heller ikke for Hans Jensen blev det nogen let Tid, der oprandt.

Han havde holdt sin Tiltrædelsesprædiken til megen Opbyggelse for Menigheden, som priste deres deres ny Sjælesørger i høje Toner. Herremanden var som sædvanlig blideligen indslumret, og Fru Anne havde forholdt sig rolig, men allerede næste Søndag havde hun forstyrret Gudstjenesten ved uden videre at lade Alterlysene slukke, og da Præsten havde budt Degnen tænde dem igen, afbrød hun ham i hans Tale, da han stod paa Prædikestolen og gav ham

onde Ord. Da dette skete flere Søndage efter hinanden, og hun lod Alterlysene slukke lige for Næsen af Præsten og den befuttede Degn, og da Herskabet en Dag, da han skulde forrette en Brudevielse, uden videre havde ladet Kirken lukke, klagede han sin Nød for Biskoppen, som i højeste Grad krænket og forarget over en saadan Adfærd tilskrev Hans Nørby, at der selv for Adelens Rettigheder var en Grænse, og at han ikke kunde tilstede et saadant Overgreb paa det kirkelige Omraade, men forlangte, at Præsten, Hr. Hans skulde lades uhindret i sin Virksomhed. Det førte dog ikke til andet, end at Hans Nørby gav Svar paa Tiltale og sendte den højærværdige Herre et Brev, hvori han tillod sig at skælde ham og den ganske Gejstlighed Huden fuld og beklagede sig over dens Anmasselser lige fra den papistiske Tid — men nu skulde den vorde knækket, Tiden var kommen, da den ikke taaltes længer.

Den Uggerslev Præst var af Naturen en godmodig og fredsommelig Mand, han indsaa nok, at her kom han til kort, trods det, at Biskoppen, den retsindige Niels Jespersen, ellers var en myndig Mand. Der var i Øjeblikket intet andet at gøre, end at røgte sit Kald som Sjælesørger saa samvittighedsfuldt som muligt, og holde paa sin Værdighed saa vidt han formaaede overfor Krænkelserne. Men der blev rigtignok hans Taalmodighed sat paa en haard Prøve, og den brave Hr. Hans forstod nok, at havde han været en Præst efter Herremandens Hoved, med hvem han kunde drikke og doble, naar det faldt ham ind, saaledes som det ofte var Tilfældet paa andre Adelsgaarde, hvor hans Kaldsfæller var velsete, saa vilde det have været anderledes, mens det nu kun galdt at faa ham af Vejen.

Men da hans Plageaander til sidst drev det saa vidt, at de i flere Uger holdt Kirken lukket, fordi de brugte den som Oplagssted, og Fru Anne havde Sække med Mel og Korn staaende der,*) uden at bekymre sig om Forargelsen det vakte, da brast det for den arme Præstemand. Hvad hjalp det, at han Gang paa Gang klagede for Amtsprovsten og Biskoppen, han havde aldrig været bange for at sige de Store Sandheden lige i deres Øjne, kunde ikke krybe for nogen, men — nu var Modet ved at svigte ham. Trang om Hjertet sad han i sin ensomme Præstegaard, uhyggeligt, tomt og fattigt saa der ud i Stuerne med de nøgne hvidkalkede Vægge, og han tænkte paa hende, der skulde have spredt Lys og Solskin over hans Hjem. Endnu havde han ikke gjort noget afgørende Skridt for at tiltvinge sig det Samtykke til Ægteskabet, som Hans Nørby

---

*) Historisk.

og Anne Oldeland næppe med Rette kunde vedblive at nægte — hvorfor tøvede han, var det ikke som om der alligevel var bleven en Brod tilbage, der stak og nagede?

Saa var det en Aftenstund, da han vendte hjem efter at have set til en syg, at Klavs Rytter ved en Omdrejning af Vejen pludselig stod foran ham. „Tøv en Kende," sagde han, da Præsten med en Hilsen vilde gaa videre, og hans Røst lød haard, næsten truende. „Om den Guds Mand havde Stunder at høre, da har jeg et Ord at sige jer."

Det gav ligesom et Ryk i Hr. Hans ved Synet af denne Mand, og forbavset og noget usikker saa han paa ham. „Ja," vedblev Skytten, „I ventede det sagtens ikke, men jeg synes dog, I skal vide, som det er, at Jomfru Bodil sygner hen og græmmer sig til Døde for I svigtede hende —."

„Hvem siger, at jeg svigtede hende, Mand?" Præsten skjalv i Stemmen.

„Eders egen Adfærd viser det, tænker jeg. I har ladet hende ene med hendes Kummer, med al den Tort hun uforskyldt maa lide. Om en Mand af Hjertet har en Kvinde kær, da mente jeg ellers, at han vogter og skærmer hende, ja, om det skulde være, vover Livet for hende! Jeg er kun en ringe Svend, men at jeg bar hende i mit Hjerte, hvad kunde det skade, jeg ventede jo intet, begærede intet, uden kun at være hende nær, onde Tunger fik travlt, men det skal hun ikke bøde for, og I — ja, I maa selv vide, hvad I har at gøre for hende, der er god og ren som en af Guds Engle deroppe i Himmelen. De handler ilde med hende, og hvad I saa gør, saa tøv ikke for længe, det kunde ellers blive for silde — — ja, det var kun det, jeg vilde sige, saa er der ikke mere."

Han svang sig over det lave Gærde og var snart forsvunden lige saa pludselig, som han var kommen, men Præsten stod en Stund og stirrede frem for sig, saa vendte han stille og eftertænksom hjem.

Bodil — stakkels lille Bodil! Havde han da virkelig kun tænkt paa sig selv og ikke paa hende? Havde han været usel og fejg nok til, da der kastedes en Skygge paa hende, at holde sig tilbage, fordi han, en Herrens Tjener, frygtede Verdens Dom, og skulde en ringe ulærd Mand komme og vise ham, hvorledes han burde tænke og handle?

Han maatte sænke sit Hoved ligesom i Anger og Skamfuldhed, hvad var han, at han mente, at han havde Retten til at tvivle og til at dømme? Og i denne Stund bad han Gud tilgive sig, hvad han havde fejlet mod sin Fæstemø — visselig skulde han gøre det godt igen!

Og allerede næste Dag tog han til Odense for at føre Kæremaal over Hans Nørby og Anne Oldeland hos Bispen og bede ham tage sig hans og Bodils Sag an.

Bodil sad i sit Kammer, et Billede paa Kummer og Haabløshed, Ansigtet var bleven saa lille og magert, Øjnene saa matte af at græde, de ellers saa travle Hænder hvilede ørkesløst i Skødet.

Hvad skulde der blive af hende? I Aftes havde der været Gæster, og Herremanden og et Par andre Adelsmænd havde siddet og drukket og larmet og støjet, saa det var en Gru. Saa havde Hans Nørby forlangt mere Vin, og hun var bleven sendt derind med den, men saa havde de drukne Herrer fundet paa, at hun skulde blive der, for at de kunde faa sig en liden Spas, en af dem havde tvunget hende ned paa sit Skød, og den ene efter den anden havde de prøvet paa at kysse hende. Hun havde grædt og tigget om, de vilde lade hende gaa, men jo mere hun bad, jo mere lo og larmede de, og Hans Nørby raabte, at hun var ikke saa knibsk, som hun lod. I det samme var saa Fru Anne kommen til, hun havde skældt og skammet dem ud, og der var til sidst bleven et helt Spektakel, saa de kastede hinanden Bægre og Tudekander i Hovedet, og Fruen havde givet hende Skylden for det hele og sagt, at det var hendes letfærdige Opførsel, de kunde takke derfor, men nu taaltes den heller ikke længer. Og saa til Morgen havde baade hun og Herremanden sagt, at hun skulde bort og saa godt som jaget hende paa Porten med det samme.

Ja, Gud vidste, at hun havde døjet ondt nok der i Huset, men hvorhen skulde hun nu ty? Intet Hjem, ingen Frænder i den hele vide Verden, dersom hendes Fæstemand nu ogsaa forlod hende — aa, det var som alt løb rundt for hende, hun kunde slet ikke samle sine Tanker.

Saa blev Døren aabnet, og der paa Tærskelen stod han jo og strakte hende begge sine Hænder i Møde! „Hans — Hans —" hun formaaede ikke at sige mere.

Men des mere veltalende var Præsten, og man kan være sikker paa, at Bodils Ansigt ved de mange trøstefulde Ord klarede op og blev som en Solskinsdag i Vaar. Han var kommen for at tage hende med sig! Bispen stod paa hans Side og tog sig hans Sag an, selv vilde han nu ogsaa komme hertil.

Bodil kastede sig med Glædestaarer om sin Fæstemands Hals, og det varede ikke længe, før hun var færdig til at følge ham. „Ak, men saa fattig jeg kommer til dig, min Hjertens Ven, intet ejer jeg jo, intet —."

„Rigere gør du mig dog end, om du bragte mig Alverdens

Guld, Bodil! Men lad os nu se at komme af Sted, ej en Time længere end nødvendig skal du tøve her."

Om Fru Belzebub i sidste Øjeblik fortrød, at hun havde givet Slip paa sit lille Offer, er ikke godt at vide, skønt det er rimeligt nok, men denne Gang var Præsten kommen hende i Forkøbet og bragte uhindret sin lille Kæreste ned til de gamle Degnefolk, som tog imod hende med aabne Arme, og hos hvem hun skulde blive indtil Brylluppet.

Nogen Tid efter ankom Bispoppen, den højærværdige Hr. Niels Jespersen, til Uggerslev.

Synderlig venlig var Modtagelsen ikke han fik paa Herregaarden, han talte Hans Jensens Sag med Fynd og Klem og erklærede, at om Hans Nørby ikke viste større Agt og Ærefrygt for Kirken og dens Tjenere, men for fort at vække Forargelse ved at holde Guds Hus lukket for Menigheden og gøre den til Gemmested for Varer, da saa han sig nødsaget til at indanke Sagen for en højere Ret, ja, Kongen selv og fordre Retfærdighed. Men hverken Adelsmanden eller hans Frue lod sig anfægte deraf, de erklærede, at de ikke var bange for Trusler, de var misfornøjede med Præsten og fordrede, at en anden blev kaldet. Dette nægtede Bispoppen paa det bestemteste og Striden blev til sidst højrøstet, da Anne Oldeland som sædvanlig ikke sparede paa Mundlæderet.

Men ikke længe efter viede Bispoppen selv Hr. Hans til Jomfru Bodil, og det unge Ægtepar drog med godt Mod, glade og fortrøstningsfulde ind i deres Hjem, der nu forekom den gode Præstemand fuld af Lys og Solskin, da den oplivedes af Bodils Nærværelse. Geskæftelig vimsede hun omkring baade inde og ude, og Roserne blomstrede atter frem paa hendes Kinder; og de klare Øjne fordunkledes af Taarer, da hendes Ægtemand fortalte hende om Skytten, og hvad han havde sagt hin Aften, misforstod han ikke, Romantik laa jo heller ikke til Tiden, og den lille Præstekone havde jo ogsaa andet at gøre end at fordybe sig i vemodige Minder, selv om hun i fine Tanker takkede ham, som aldrig skulde høste anden Løn.

Freden skulde dog ikke vare længe for de stakkels Præstefolk. Plagerierne fra Herskabets Side vedblev, og da de til sidst forlangte, at Hr. Just samtidig med Hr. Hans skulde forrette Tjenesten i Uggerslev, var Maalet fuldt. „Dette taaler jeg ikke, Bodil," sagde han. „Min Værdighed forbyder mig det. Men træt er jeg af disse evindelige Forfølgelser, og kan ej min Ret forskaffes mig, da trækker jeg mig tilbage, Gud giver mig vel Brødet paa anden Vis."

Og saa drog den haardt forurettede Præst med sin Hustru

til Odense og erklærede, at for at faa Fred maatte han i alt Fald indtil videre nedlægge sit Embede.

Niels Jespersen slog i Bordet. „For Gud om jeg ikke skal naa at faa Bugt med de adelige Tyranner! Og nødes I til at bøje Ryg nu, min kære Hr. Hans, da faar I den vel rettet igen."

Saa vidt strakte imidlertid Adelens Magt sig den Gang, at det virkelig lykkedes Hans Nørby og Anne Oldeland at faa Hr. Just kaldet til Sognepræst, men megen Glæde heraf fik de ikke. Bemeldte Hr. Just teede sig som en gal Mand, han slog og mishandlede Bønderne, ja, dræbte endogsaa en med en Økse, svirede og drak saa han trimlede om ved Vejkanterne, og truede sine Sognefolk med at ville svide Byen af over Hovedet paa dem*). Den Gru og Forargelse blev dog for stor, og Bispen fik ham omsider igen afsat fra Embedet.

Den brave Hr. Hans betakkede sig dog for atter at tiltræde det, og hans Velynder skaffede ham et andet Kald, hvor han, saa vidt vides, forblev indtil sin Dødsdag, agtet og æret af sin Menighed, og over al Maade elsket af sin Kone. Men Hans Nørby tilgav ikke Biskoppen, at han fik Hr. Just afsat. Han trængte ind til ham en Dag i hans Bolig i Odense og overvældede ham med de værste Haansord, ja, truede ham endog paa Livet, men denne Gang blev Sagen fra Provsteretten indanket for Landstinget og Kongen, og Dommen maatte selvfølgelig falde ud til Gunst for Biskoppen. Adelsmanden vedblev dog at forfølge ham med ærekrænkende Beskyldninger lige indtil sin Dødsdag og heller ikke hans Enke lod den Guds Mand i Fred.

Hun indfandt sig en Gang i St. Knuds Kirke, da han stod paa Prædikestolen, og tiltalte ham med grove Skældsord og vilde ikke tie, skønt han indtrængende bad hende ikke forstyrre Gudstjenesten, ligesom hun ogsaa vedblev at fortrædige Præsten, han havde indsat som Hr. Just' Eftermand. Og skønt meget af, hvad der berettes om denne Adelsdame, maaske kan være Overdrivelse, saa maa det dog anses for temmelig sikkert, at hun ikke med Urette har baaret det Tilnavn, man havde givet hende.

---

* Historisk.

„Skattegraveren".

Fortælling af Niels Boesen.

Med Tegninger af Kaj Olsen.

Naar Handelsmand Mikkel Jørgensen var satirisk, sagde han, at man naturligvis har Lovene for at overtræde dem. Og for at ingen skulde beskylde ham for at fare med uvederheftig Tale, overtraadte han daglig i hvert Fald en af Landets Love. Det var den, der handler om ulovlig Omløben med Varer. Han førte omkring i sin Haandkuffert baade Silketørklæder, Smykker og Uhre, som han udbød til Salg, overalt, hvor han kom frem. Han tog en Overpris for sine Varer, men han beroligede sin Samvittighed med, at han jo sparede Folk for at tage til Købstaden. Og han havde en forbløffende Evne til aldrig at komme i Nærheden af de Steder, hvor Politiassistenterne og Sognefogderne boede.

En sen Efteraarsdag stred han sig frem mod Blæsten for at komme ud til en Udflyttergaard, og en halv Snes Minutter senere, havde han naaet sit Maal.

Lænkehunden begyndte at gø, da han gik gennem Porten, men han talte beroligende til den, og da han var kommet ind i Stuen, aabnede han for Veltalenhedens Sluser.

„God Dag! Hans Frandsen ... Det maa jeg rigtignok sige, at det er en Fornøjelse at komme ned over Deres Mark. De er ikke alene færdig med at tage Roer op, men ogsaa med Efteraarspløjningen ... Det er en Fornøjelse at se, vil jeg sige Dem ... Du store Hottentot, hvor de ligger og roder i det inde ad Sundkøbing til; jeg gad nok vide, hvad de egentlig bilder sig ind, eftersom vi jo kan vente Frost og Sne hvert Øjeblik ... Nej, det er Mænd af Deres Kaliber, der er Brug for her i gamle Danmark. Mænd, som gør Deres Land og deres Egn Ære. Ja, De maa undskylde, at jeg siger Sandheden uden Sidesving og Dikkedarer ... Hør, det var forresten Deres Hustru jeg vilde tale med."

Hans Frandsen følte sig smigret, baade over, at den fremmede kendte hans Navn, og over den uforbeholdne Ros. Han lindede Døren og kaldte ud i Køkkenet:

„Karen Marie!"

Konen kom ind og i næste Øjeblik havde Handelsmanden krammet hele sin Beholdning af Similismykker ud paa Bordet. Og

imedens fejrede hans Talegaver de smukkeste Triumfer. Der var ikke Mage til Smykker i Udseende og Holdbarhed end de, hun her saa for sine Øjne. Og hertil kom den vigtige Omstændighed, at han, Handelsmand Mikkel Jørgensen, som Følge af et stort, kontant og i alle Henseender heldigt Indkøb kunde sælge de herlige Varer for ligefrem Spotpris.

Han fik heller ikke solgt saa ganske lidt. Og da Smykkerne var blevet betalt, bød Hans Frandsen ham sidde ned og faa en Bid Brød.

Handelsmanden var meget underholdende. Han gengav den ene Oplevelse efter den anden. Til sidst kom han ind paa en Omtale af det mystiske.

„Har De aldrig om Natten set, at der er brændt Lys i Skoven?" spurgte han.

„Nej!"

„Det er der dog ellers mange, som har set. Ved dette Middel søger jo nemlig en højere Magt at henlede de nulevendes Opmærksomhed paa det Sted, hvor i sin Tid en Skat er blevet nedgravet og gemt."

„Nej, jeg har som sagt aldrig set noget af den Slags," svarede Hans Frandsen.

Handelsmanden greb sig i det samme op til Hovedet, som een, der har faaet et lykkeligt Indfald.

„Sidder vi ikke her en Mil øst for Sundkøbing?" spurgte han saa.

„Det skal ikke slaa saa meget fejl."

„Og Skoven dernede hedder Egekrogen?"

„Ja."

„Hov ... Ja, De maa undskylde, mit Hjerte har formelig taget til at banke ... Men jeg vil ikke, jeg kan ikke beholde Hemmeligheden for mig selv ... Vi to vil hjælpes ad med at løfte Sløret."

Hans Frandsen saa spørgende paa Handelsmanden.

„Ja, De ser paa mig ... Det har De ogsaa Grund til. Men nu skal De høre. For nogle Aar siden laa jeg paa Kommunehospitalet i København med et brækket Ben, og en Dag blev der indbragt en ny Patient, som kom til at ligge i Sengen ved Siden af mig. Han var ikke alene syg, men ogsaa fattig, og det varede ikke ret længe, før det gik op for mig, at han havde set sig vidt omkring i Verden. Men han var forøvrigt barnefødt i Sundkøbing.

Efterhaanden som Dagene gik, blev vi to rigtig gode Venner. Og saa en Aften, da Lysene var slukkede, og vi laa uden at kunne

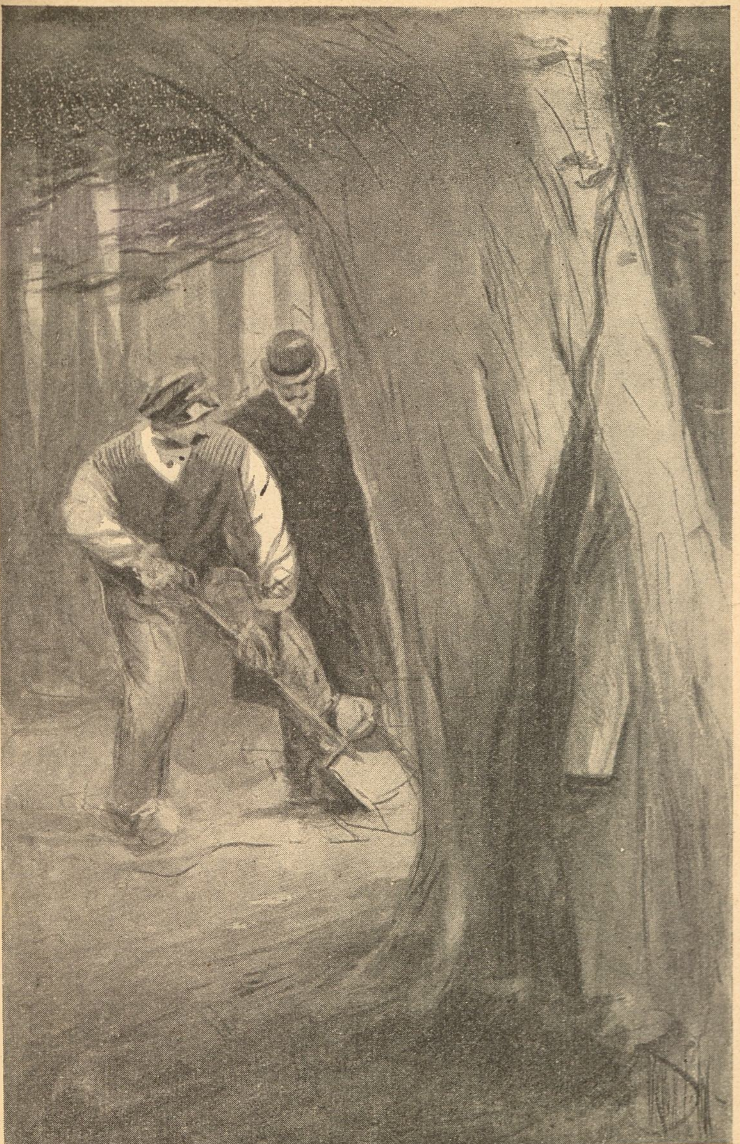

faa Blund i Øjnene, fortalte han mig en sælsom Historie. En Aften for en halv Snes Aar siden opholdt han sig i Lundbakkekroen omme paa den anden Side af „Egekrogen". Der traf han to Mænd, som han ikke kendte. Disse to Mænd trakterede ham med lige saa mange Glas Punsch, som de selv stak under Vesten, og efterhaanden blev de noget aabenmundede. Hvor er det i Grunden sandt, det gamle Ord, der siger, at naar Vinen gaar ind, saa gaar Viddet ud."

„Røbede de noget?"

„Ja, ud paa Aftenen fortalte de, at de medbragte et Skrin, som indeholdt en Snes Tusinde Kroner. Dette Skrin vilde de gerne have anbragt paa et sikkert Sted, medens de rejste til København for at afslutte en Forretning ... Maaske var de ikke kommet helt ærligt til de mange Penge, hvad ved jeg ... Min Ven raadede dem saa til, at grave Skrinet ned under Rødderne paa et Træ i Egekrogen. Dette Raad blev fulgt, og i klart Maaneskin begav de sig ved Midnatstid ind i Skoven. Her standsede de omsider ved en gammel Elm, som var let kendelig, fordi et Par Krager havde bygget Rede i dens øverste Grene. Her aabnede de Skrinet, og gav min Ven Lejlighed til at kaste et Blik ned i det, bare et Øjeblik ... Og han fortalte mig, at Guldmønterne glimtede for hans Øjne.

„Giv mig til en Amerikabillet," sagde han saa til dem.

„Det kan du godt faa, gamle Dreng," svarede de, idet de gav ham fem Hundrede Kroner. Derefter gravede de Skrinet ned under Elmen, og om Morgenen fulgtes de alle tre ad til København.

Dagen efter gik min Ven ombord i en Amerikadamper, medens hans to Venner, der havde fortalt ham, hvad de hed, tog ud paa en Sejltur i Øresund.

Da Amerikadamperen var kommet op til Kristiania, læste min Ven et Telegram om, at deres Baad var fundet drivende med Kølen i Vejret, og at de begge var druknede. Han overvejede, om han ikke skulde rejse tilbage og sætte sig i Besiddelse af Skrinet, men i det samme gled Skibet fra Bolværket, og fjorten Dage efter var han i Amerika.

Her gik det op og ned for ham. Mest ned. Først nogle Maaneder før jeg traf ham, havde hans Ophold i Amerika kastet saa meget af sig, at han kunde tænke paa at rejse hjem. Han kom over Atlanterhavet med en dansk Amerikadamper, men ved Ankomsten til København var han saa syg, at han slet ikke kunde fortsætte Rejsen. Han blev indlagt paa Kommunehospitalet, og her døde han nogle Dage efter, at han havde betroet sig til mig."

„Hvad gjorde De saa?“ spurgte Hans Frandsen spændt.

„Jeg skal ikke gøre mig bedre, end jeg er. Jeg rejste herud og travede „Egekrogen“ igennem paa Kryds og tværs. Jeg fandt vel over hundrede gamle Elmetræer, men der var blot ingen af dem med en Kragerede i Toppen. Og begynde at grave, saadan paa Lykke og Fromme, mente jeg ikke kunde nytte. Det vilde jo have været ligesom at give sig til at lede efter en Knappenaal i et Hølæs.“

„Da har der dog ellers været en Kragerede i Toppen paa et af Elmetræerne,“ oplyste Hans Frandsen.

Handelsmandens Øjne havde faaet et Udtryk, der vidnede om Gristhed og Spænding. Han bøjede sig over mod Hans Frandsen og hviskede:

„Kan De genkende Træet?“

„Det tror jeg nok, jeg kan.“

„Saa er vor Lykke fuldkommen. Skal vi være enige om, at der paa en yderst romantisk Maade er givet os en Chance til at blive velstaaende Mænd.“

„Ja, det kan man maaske nok sige, men de Penge, der muligvis er i Skrinet, er dog ikke vore.“

„De faar dog vel ikke Skrupler? Penge lugter som bekendt ikke, og desuden er deres Bestemmelse at gøre Gavn her i Verden. Det vilde dog, efter min Mening, være ganske uforsvarligt at lade Pengene blive liggende under Træet og risikere, at de blev fundne af andre. Har jeg ikke Ret?“

Hans Frandsens Betænkeligheder vejredes bort, og henad Aften fulgtes han og Handelsmanden derefter ad i Retning mod „Egekrogen“. Hans Frandsen havde en Spade skjult under sin Overfrakke, for ikke at røbe, hvad Turen gjaldt, hvis nogen skulde møde dem.

Efter at Hans Frandsen derefter havde raadført sig med et Par Skovstier og et gammelt Egetræ, naaede de omsider en stor Elm.

„Her er det Træ, jeg talte om,“ oplyste Hans Frandsen.

Handelsmanden stod og trippede af Utaalmodighed. „Vil De bruge Spaden, eller skal jeg?“ spurgte han.

„Lad mig blot grave,“ svarede Hans Frandsen, „jeg er vant til det.“

Skumringen lagde sig over Skoven, medens Hans Frandsen brugte Spaden. Naa, det var forresten godt det samme, saa risikerede de da ikke at blive set.

Efter at have arbejdet flittigt med Spaden i en Snes Minutter, stødte de mod en haard Genstand.

„Nu har vi det!“ udbrød Handelsmanden.

Hans Frandsen slog afværgende ud med Haanden. Han havde hørt noget om, at man ikke maatte veksle Ord, medens man hævede en nedgravet Skat. Og Handelsmanden forstod Vinket.

Nogle Minutter efter hævede Hans Frandsen triumferende et tungt Skrin op af Jordens hemmelighedsfulde Gem.

Det var nu paa det nærmeste blevet mørkt, men alligevel lagde Hans Frandsen sin Overfrakke over Skrinet, for at skjule, hvad det var, han bar paa, hvis de skulde møde nogen.

Handelsmanden talte dæmpet, medens de gik hjem til Gaarden. „Dette her er nærmest et Mirakel,“ sagde han. „Men saadan gaar det: Fru Fortuna skal nok vide at træffe sine udvalgte . . . Jeg fatter næsten ikke min Lykke, Hans Frandsen. For lidt siden var jeg en ubemidlet Handelsmand, fordi jeg har den Svaghed, at sælge mine Varer alt for billigt, og nu er jeg en velstaaende Mand.“

Da de var kommet hjem med Skrinet, og havde faaet det anbragt i en diskret Krog i Storstuen, mødte de en Vanskelighed, som de ikke havde haft for Øje. Skrinet var omhyggeligt laaset, og der hørte aabenbart en ganske særegen Nøgle til Laasen. Der fandtes under alle Omstændigheder paa hele Gaarden ikke en Nøgle, der kunde aabne det hemmelighedsfulde Skrin.

Medens Handelsmanden stod og betragtede Hans Frandsens forgæves Forsøg paa at faa Skrinlaaget lirket op, begyndte han at vakle saa underligt paa Benene, og i næste Øjeblik sank han ned paa en Stol.

„De bliver vel ikke syg?“ spurgte Hans Frandsen deltagende.

„Vær bare rolig . . . det gaar ikke os, som det gik ham, der undersøgte Kong Tut's Grav derovre i Ægypten . . . Jeg kender mig selv . . . Det kommer med uregelmæssige Mellemrum omme i mine Lænder, som om Rygbenet blev knækket. Det varer syv-otte Uger, før jeg atter kan bevæge mig.“

„Det er dog forfærdeligt.“

„Ja, jeg maa paa Sygehuset . . . Bade, forstaar De, og saadan noget skal der til. Ak ja, Lykken og Ulykken følges ad . . . De vil nok køre mig ind paa Sygehuset i Sundkøbing, Hans Frandsen.“

„Om jeg vil? . . . Ja, det er da saa rimeligt.“

„Tak . . . Aa, ja, ja, da . . . Nu kan jeg næsten ikke røre mig . . . Og vil De saa ikke nok gøre mig den Tjeneste, at laane mig et Tusinde Kroner . . . Jeg har desværre ikke ret mange kontante Penge hos mig . . . De beholder naturligvis Skrinet som Pant, indtil jeg bliver udskrevet.

Hans Frandsen overvejede Situationen et Øjeblik, men ogsaa kun et Øjeblik. „Jeg har lige netop saa mange Penge liggende," sagde han saa, „og De skal faa dem til Laans . . . Til Gengæld haaber jeg, at De ikke omtaler Skrinet til et eneste Menneske."

„Ser jeg saadan ud? . . . Nej, vær De blot ganske rolig, min gode Mand."

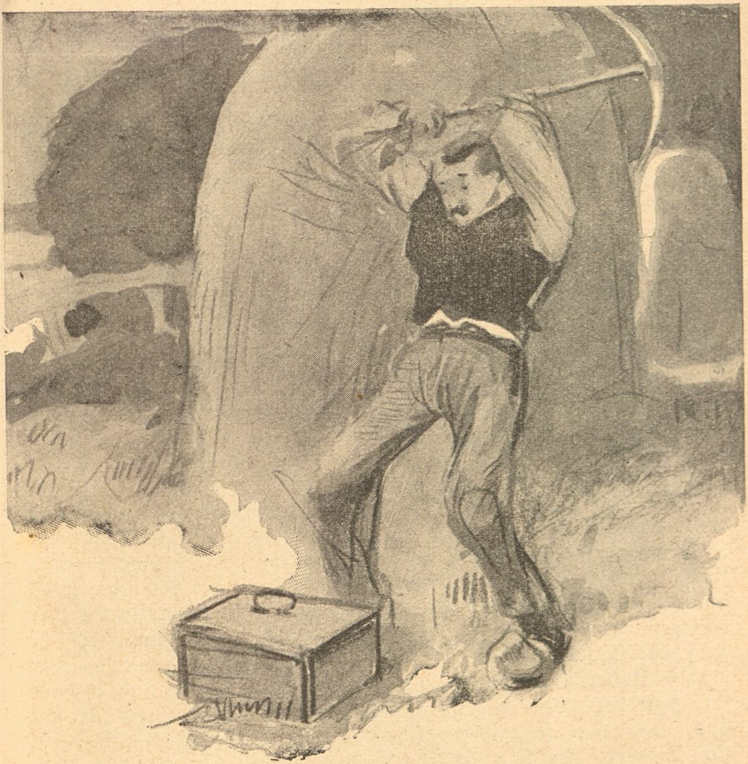

Et Øjeblik efter havde Handelsmanden stukket de tusinde Kroner i sin Tegnebog. Hans Frandsen spændte derefter Køre-hestene for sin bedste Vogn. Det kostede Handelsmanden stort Besvær at komme til Sæde i Agestolen, og han klagede og stønnede uafla-delig. Men endelig fik han da sat sig ned ved Siden af Hans Frandsen, medens hans Haandkuffert blev anbragt bag i Vognen.

Det blev just ingen Fornøjelsestur, idet Handelsmanden kla-

gede sig ustandseligt. Men endelig holdt Vognen uden for Sundkøbing Sygehus, hvor det kostede Handelsmanden lige saa stort Besvær at komme ned, som det hjemme i Hans Frandsens Gaard kostede ham at komme op.

I de følgende Maaneder stod det mystiske Skrin tildækket hjemme i Hans Frandsens Storstue, uden at Handelsmanden lod høre fra sig. Hans Frandsen gik i en voldsom Spænding, og en Dag, da han var i Sundkøbing, gik han ud paa Sygehuset for at erkyndige sig om Handelsmandens Befindende. Her fik han den overraskende Oplysning, at denne slet ikke havde været Patient paa Sygehuset. Man kendte ham ikke.

Hans Frandsen begyndte nu at forstaa, at der, naar alt kom til alt, maaske var lidt muggent ved hele Affæren. Han havde hverken Rist eller Ro, da han kom hjem, før han fik overbevist sig om, hvad det famøse Skrin indeholdt. Han bar det derfor ud i Stakhaven, tog en Hakke og bogstavelig talt knuste Laaget.

Da han derefter bøjede sig ned for at bringe Skatten for Dagens Lys, opdagede han, at Skrinet kun indeholdt et Par Kampesten, indsvøbt i Avispapir. Og han har siden forgæves ventet paa, at Handelsmanden skal komme og tilbagebetale Laanet. Men det allerværste er, at Historien er sivet ud, og at vittige Hoveder er begyndt at kalde ham: „Skattegraveren."

En ung Dame var bleven forlovet med en Herre, som stod langt over hende i aandelig Dannelse. Hans Breve til hende var altid meget formfuldendte, og da hun gerne vilde besvare dem i ligesaa smukke Vendinger, købte hun en Brevbog. Ret hurtigt fik hun sat et, som hun syntes, smukt Brev op efter de bedste Recepter i Bogen, men da hun skulde slutte Brevet, kunde hun ikke blive enig med sig selv. Beskeden, tilbageholdende men alligevel hengiven maatte Underskriften være, og hendes Øje faldt da paa et Brev som sluttede: „Den ringeste af dine Tjenere". Den syntes hun var god, naar hun forandrede lidt paa den, der kunde jo ikke godt staa Tjenere. Da hun lukkede Brevet, havde hun skrevet: „Den ringeste af dine Brude".

Stor Bestyrtelse hos den unge Mand, da han modtog Brevet, og da han havde haft flere mere eller mindre løse Forbindelser, troede han, at hun havde faaet Nys derom og nu var spydig og . . . ja, hvorledes skulde han opfatte Brevet. Skulde han ogsaa hæve denne Forbindelse, og han skyndte sig til hende og erfarede endnu en Gang med stor Lettelse at Klogskab just ikke trykkede hans Tilkommende.

DET NYE SYSTEM DÆK

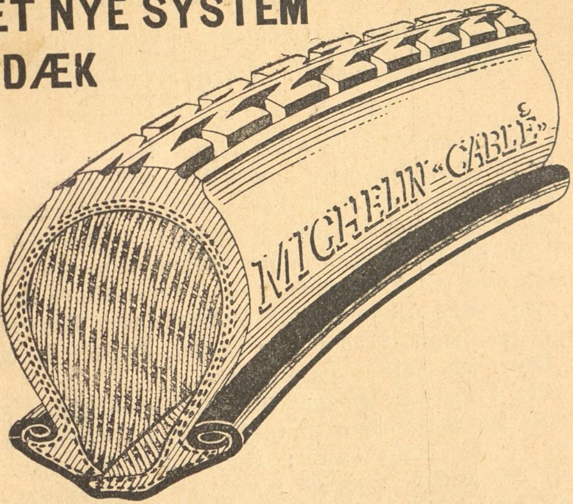

MICHELIN

CABLÉ CYKLEDÆK

DET STØRSTE FREMSKRIDT INDENFOR LUFTRINGEFABRIKATIONEN

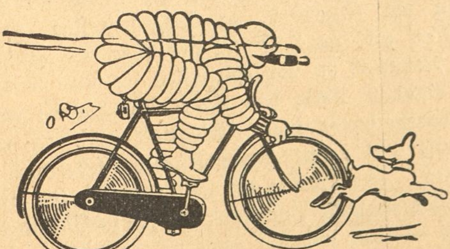

Det mørkegrønne Svælg.

Fortælling fra Grønland af Axel Holm.

Med Tegninger af Aage Lassen.

Der var hverken Nordlys eller Maane, der var Mørke. Begsort Mørke som ikke kunde tænkes i en dansk Havn. I Danmark brænder der altid Lys i en eller anden Vraa, eller et Par venlige Gadelygter oplyser Havnekajen, i Grønland er Natten kun til at sove i. Og man sov i Kangamiut, sov mens Sydvestvinden drev et tykt Skymulm henover Himmelen og skjulte Stjernerne, sov, mens Søerne brødes tordnende mod Skærene udenfor Havnen, sov, mens Vinden drev en stor Isklodse ind mellem to af de Skær, som dækkede Havneindløbet.

Inde i Havnen laa „Mallemukken" med Ankret forude og en Trosse fra Agterstavnen til en stor Sten i Land, den var vel fortøjet, for det blæste haardt; Vinden stod lige mod de stejle Klipper, der dannede Havnens ene Side. Ombord paa „Mallemukken" sov man; Baadføreren Abia, Kajakmanden og de to Matroser snorkede under Teltet, som var rejst af Stænger og Sejl og støttede sig til Forlukafet.

Derinde sov Dr. Nymann og Frøken Elna Jørgensen, Sygeplejersken, d. v. s. Doktoren sov meget daarligt. Det var ikke Elna Jørgensen, som forstyrrede hans Søvn; hvad man i Danmark kalder en ikke ganske korrekt Situation, tages heroppe som noget selvfølgeligt. Det hørte med til Embedsrejsernes Vederværdigheder at skulle dele Kahyt med den Kvinde, han tilbad, og som havde givet ham Kurven for flere Maaneder siden. Desuden var der et alenbredt Bord imellem dem; Doktorens Seng var redt paa Kahytsbænken om Styrbord, og Sygeplejersken optog Lejet om Bagbord. Der gik langs Grønlandskysten en Historie om Udliggeren fra Napassok og Sygeplejersken fra den nærmeste Koloni; de var paa Baadtur tidlig paa Aaret, led Havari og maatte telte i Land. Damen havde ingen Sovepose med og maatte vælge mellem at fryse ihjel i sine vaade Klæder eller krybe i Soveposen med Udliggeren. Hun valgte det sidste; under saa primitive Forhold som i vort nordlige Polarland bliver alle Mænd hensynsfulde; og Sladderen — den undgaar man alligevel aldrig i Kolonierne!

Man kan ikke sove i vaade Klæder, og naar man derfor rejser med en kvindelig Ledsagerske, maa man være saa venlig at

Dette Mærke er en Garanti for den fineste Kvalitet paa

INSTRUMENTER, PLADER og NAALE

"SIN HERRES STEMME"

Et „Sin Herres Stemme"-Instrument giver den bedste Underholdning i de lange Vinteraftener. Til solide Købere sælges vore Instrumenter paa meget lempelige Afbetalingsbetingelser. Skriv efter nærmere Oplysninger herom til Deres nærmeste Musikhandler eller direkte til os.

Skandinavisk Grammophon-Aktieselskab

Frihavnen København Ø.

Eget Detailudsalg: Købmagergade 22, Kbhvn. K.

dende Ryggen til, mens den anden Part kommer af og i Tøjet — og saa for Resten sætte sig noget ud over den europæiske Blufærdighed. Doktor Nymann var vant dertil, og det var ikke Elna Jørgensens Nærværelse paa den anden Side det smalle Bord, der fik Søvnen til at fly hans Leje.

Han var overtræt. Det havde været en frygtelig besværlig Tur oppe fra Holstensborg. Paalandsvind og grumset Farvand og tilmed spredte Isskodser til Havs og begyndende Nyis i de smalle Sunde. Havde Abia ikke været saa dygtig en Styrmand, var de aldrig naaede i Havn. Selv havde Doktoren været søsyg, for første Gang i sit Liv. Han og Sygeplejersken havde ligget paa hver sin Bænk og skiftedes til at forestaa Ofringen.

Isskodsen derude var nu igennem Havneindløbet; den ragede kun en Meter op over Vandfladen, men stak seks Gange saa meget. Vandet i Havnen var dybt, og Vinden blæste indefter.

Doktor Nymann drejede sig paa den umagelige Køjebænk. Bare dette her gik godt. Bagefter kunde det blive meget morsomt at prale af sin Rekord. Seneste Motorbaadsrejse. Man skrev nu 7ende Oktober, og hans Formands Rekord var 29. September. Men bare man naaede hjem til Kolonien. Præsten i Holstensborg havde sagt, det var at friste Gud, og Abia havde rystet paa sit erfarne Hoved. Men Rejsen havde været nødvendig; Assistenten i Holstensborg havde været alvorlig syg; Doktoren havde taget Frøken Jørgensen med, for at hun i Nødstilfælde kunde blive deroppe og pleje Assistenten. Saa vilde han desuden blive fri for at gaa og se paa hende hver Dag hele Vinteren — naar hun alligevel ikke vilde have ham, vilde det daglige Samvær ikke blive til at udholde.

De var kollideret med et Skær paa Vejen derop, saa „Mallemukken" maatte paa Land og efterses. Saa var Tiden gaaet, Patienten var kommet sig; Læge og Sygeplejerske maatte tilbage til Kolonien og Sygehuset. Men sent var det blevet — maaske for sent. Saa snart Stormen lagde sig, vilde Frosten komme og lukke Farvandet.

Rrrr. Rrrr.

Hvad var det for en mærkelig Lyd? Var det Ankerkættingen, som løb ud? Doktoren dundrede paa Skottet. Paa den anden Side laa Abia og hans Folk og sov dybt; Dagen havde været streng. To Mand ved Rattet hele Tiden og en paa Udkig. Kangamiutfangerne havde taget en Hvalros Dagen forud, og der havde været store Bunker Kød paa Udstedet. Abia og hans Folk havde ædt, saa de var nærved at revne; Doktoren havde givet

KØBENHAVNS MØBELMAGASIN

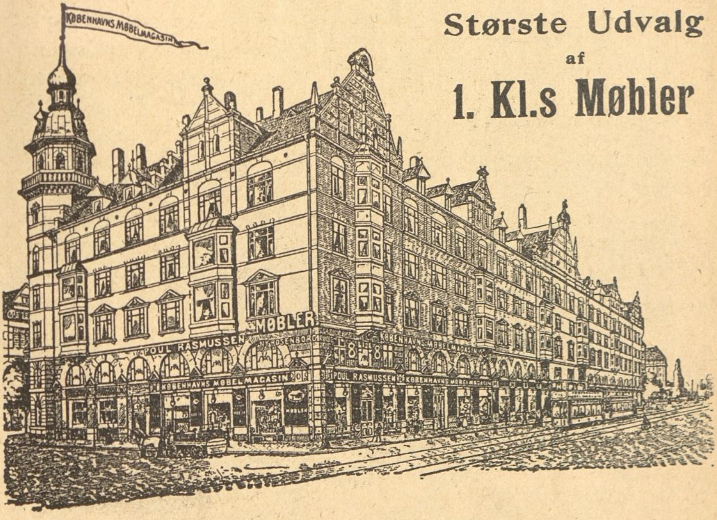

Største Udvalg
af
1. Kl.s Møbler

Ca. 300 eleg. 1. Kl. Møblementer

tegnet af vore fineste Arkitekter
til kollossalt nedsatte Priser

En Del Udstillings-Møblementer til halv Pris

Københavns Møbelmagasin

Poul Rasmussen

8 VESTERVOLDGADE 8
NY ROSENBORG — KØBENHAVN

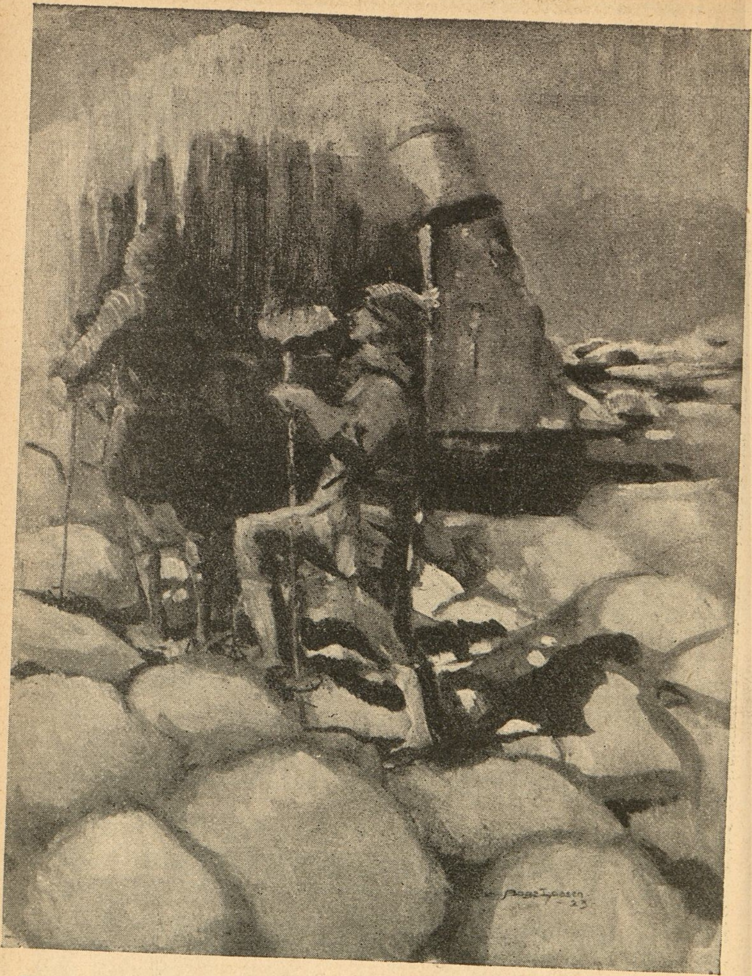

Snaps og megen Kaffe. Folkene var dødtrætte og stoppede til Halsen. De prustede som Hvaler og sov som Bjørne i Hi.

Rrr. Rrr.

Det lød, som om en Kæmpefil skurrede henover et Bræt. Doktoren fandt Tændstikkerne paa Bordet og tændte Lampen. Han skottede over til den anden Køje. Sygeplejersken sov. Saa skyndte han sig i Tøjet.

Elna Jørgensen sov, men ikke trygt — hun drømte en grim

Cykler - Cykletilbehør

Værktøj - Husholdningsartikler
Jagtvaaben - - - Lædervarer
- Uhre og Musikinstrumenter -

Direkte fra en gros Lager.

Rigt illustreret Katalog sendes gratis.

Skandinaviens største en gros Lager, der sælger direkte til Forbrugerne uden Mellemhandlere.

IMPORTØREN A/S

Udsalg: **St. Pederstræde 28.**

Hovedlager, Kontor og Ekspedition for udenbys Ordre:
La Coursvej 15, København F.

SKANDINAVIEN Eneste
AMERIKA direkte
LINIE Linie

Kjøbenhavn—New York

Hurtig og **bekvem** Rejse

Danske Skibe
Dansk Kost
Dansk Besætning

Alle Oplysninger sendes **gratis** fra
Passager-Afdl., Kongens Nytorv 8, Kbhvn. K.
og af de befuldmægtigede Agenter i Provinsen

Drøm. Egentlig var der et stygt Minde, som plagede hende. Der siges, at de unge Kvinder, der søger til Grønland som Sygeplejersker eller Lærerinder, rejser for at blive gift. Konkurrencen deroppe er jo ikke stor; ellers giftede vel ikke saa mange af de danske Mænd sig med Grønlænderinder. Det er muligt, at Elna Jørgensen har næret et saadant stille Haab — en sund ung Kvinde haaber altid paa at blive Husmoder. Sikkert er det, at hun kom til at synes godt om den unge Læge — og han om hende, indtil den Dag. — — —

De havde været i Sygebesøg paa et af Udstederne; Vejret var godt, de havde god Tid. Derfor sejlede de ind i Evighedsfjorden og gik i Land paa Indlandsisen. Den grønlandske Indlandsis er ikke en jævn Flade, man kan staa paa Ski henad. Den er et Klippelandskab med Fjelde af Is og Muld af Sne; med Vandbække paa Overfladen og under, med dybe Kløfter, hvor Fosser i Sommertiden vælter ned, og endnu værre smalle Kløfter, som Sneen dækker over. De var klatrede et Stykke op ad en skraanende Bræ, og kom til en vidunderlig smuk Kløft, der endte i en Grotte; set deroppe fra, hvor de stod, var Siderne først hvidblaa, saa grønlige som Flaskeglas, indtil det hele endte i begsort Mulm, hvorfra man hørte den fjerne Brusen af en Flod under Isen.

Doktoren bar Snebriller og var glad, at han havde Kamikker paa Benene; paa europæisk Fodtøj vilde man staa i Fare for at glide ned i Kløften, og havde man først Fart paa, kunde man næppe standse. Farten vilde gaa gennem den smaragdgrønne Port ned i det sorte, kolde Dyb, hvorfra ingen menneskelig Vej gik op.

„Er de Farver ikke vidunderlige?" udbrød Elna, der ikke havde været til at overtale til at bruge Snebriller.

„Det ligner Nedgangen til Helvede," svarede Doktoren gysende.

„Til Snedronningens Palads," rettede hun; Elna følte sig saa let og glad.

„Pas paa, hvor De træder!" Doktoren var irritabel. Han havde faaet Sygeplejersken med paa denne Udflugt, fordi han vilde fri til hende, men nu talte hun kun om Farver, udsatte sine Øjne for Skæret fra den solbeskinnede Sne, og dansede paa Randen af en Afgrund saa sorgløst, som gik hun i Dyrehaven. Han bebrejdede sig selv, at han havde faaet hende med ind paa Indlandsisen, og foreslog at vende tilbage til Baaden.

„Lidt højere op endnu," bad hun og klatrede i Forvejen.

„Ikke saa nær Kanten," formanede han, „falder De her, saa . . ."

Fergan

Styrkende, bloddannende

Æggehvideholdig Jernmixtur for Nervøse, Overtrætte og Svage. Med nøjagtigt afpasset Jernindhold. Absolut holdbar. Anvendes paa Hospitaler og Kuranstalter i Ind- og Udland. Man advares mod Efterligninger.

Forlang udtrykkelig LEERBECK & HOLMS Fergan

BARNÄNGENS

Blæk

FAAS OVERALT **BRUGES OVERALT**

Kun én Fyldepen er den bedste!

BACCARAT

Hovedforhandlere for Danmark:

C. FERSLEW & Co.

St. Kongensgade 24 — København K — Telefon 470

Godkendt i Henhold til Lov af 6' Maj 1921 §3

RATIN

Bedste Middel mod Rotter og Mus

„Jeg falder aldrig," lo hun, „der kan ikke ske mig noget ondt i Dag; jeg er saa lykkelig." Dette sagde hun, fordi hans Øjne paa Turen hid havde fortalt, at han elskede hende.

„Tag endelig Deres Snebriller paa," formanede han for syvende Gang.

„De klæder mig ikke," genmælede hun, „De skulde bare vide, hvor grinagtig De ser ud, Doktor."

Saadan smaaskændtes de, mens hun bestandig dansede som en Sylfide paa Randen af Afgrunden; en Gang imellem gled og svajede hun, saa blev han endnu mere nervøs og forlangte, at de skulde vende om.

„Kun lidt endnu," bad hun; „Magen til den hvide Skønhed her, faar jeg aldrig mere at se."

Men saa blev han vred, fordi hun pinte ham. „Hvis De absolut vil begaa Selvmord, Frøken Jørgensen, saa bliver det Deres Sag; falder De ned, kan jeg ikke redde Dem. Men jeg vil ikke staa og se Dem forsvinde under Isen." Han vendte hende Ryggen og gik.

Elna blev staaende ganske overrasket. Gik han virkelig? Det hvide og grønne Skær omkring hende tabte sin Glans; eller var hun ved at blive sneblind. Hun følte sig pludselig saa underlig mat og turde ikke se ned i Kløften. Hun var vis paa, at saa hun en eneste Gang ned i det grønne Svælg, vilde det suge hende til sig. Hun tog sig sammen, satte Snebrillerne paa Næsen og skyndte sig efter Doktoren.

Havde han taget imod hende med et venligt Ord, vilde alt være jævnet, men han brummede.

„Det var rart, De kom til Fornuft."

Under Nedstigningen til Baaden holdt hun sig tæt ved ham; men hun surmulede hele Tiden.

Tiden vilde have bortblæst denne lille Sky paa deres Sommerhimmel, men Doktoren var saa ufornuftig at fri, inden de var ude af Evighedsfjorden.

„Jeg kunde ikke tænke mig at gifte mig med en Mand, som vender Ryggen til mig, naar jeg er i Fare," svarede hun med al den Kulde, hun kunde opdrive. Samtidig længtes hun vildt efter, at han skulde tage hende i sine Arme og kysse hende.

„Jeg bad Dem leve Livet sammen med mig," svarede Doktoren hvast, „men jeg har ikke Spor af Lyst til at dø sammen med Dem." Og dog vilde han med Glæde være gaaet i Døden for hende.

I Grønland kan man ikke „søge en anden Plads," fordi der

MADS MARSVIN

FORTÆLLING FRA CHR. II's TID

AF EINAR ROUSTHØJ

PRIS 7 KR.

IIIIIII

ELEGANT INDBUNDET I HELSHIRTINGSBIND

8 KR. 50 ØRE

IIIIIII

Denne **historiske Roman** er lige interessant og spændende for Unge og Gamle, og som Forfatteren skriver: Formaalet med denne Bog har været at skabe en Række Billeder fra et af de interessanteste Afsnit af Nordens Historie og derved kaste et Lys over Tidens ejendommelige Forhold og dramatiske Hændelser — at kæde Billederne sammen til en spændende og folkelig Roman, som kan tjene til Adspredelse og Tidkort i de lange mørke Aftener, naar Lampen er tændt, og Ilden knitrer i Kaminen, og Forfatteren har i denne store Roman naaet at fængsle Læserne fra først til sidst.

Derfor bør denne Bog findes saavel i Hjemmet som i enhver Læsekreds og Folkebogsamling, saa meget mere som Prisen i Forhold til Bogens Størrelse og smukke Udstyrelse maa siges at være billig.

Kan bestilles i alle Boglader.

N. C. ROMS FORLAGSFORRETNING
VESTERGADE 8 KØBENHAVN B.

er kommet en Streg i Ens private Regnskab. Doktor Nymann og Elna Jørgensen levede hele den Sommer som en Slags Kammerater, stod ved mangt et Sygeleje, døjede ondt og godt paa Rejserne til Udstederne, led alle Elskovs Kvaler og havde i Virkeligheden ikke et smalt Bord, men en bred Isvæg imellem dem. En Isskodse, der rakte syv Meter dybt i deres Sind, lige saa farlig som den, der nu laa paa Siden af „Mallemukken“ og drev den langsomt ind mod Klippevæggen, slæbende Ankeret henover Bunden.

Doktoren var kommet paa Dæk; han kunde ikke se Isen, fordi alt var mørkt, og oppe paa Dæk, kunde han ikke høre Ankeret. Han gik atter ned. Elna Jørgensen sov; hun drømte, at hun var ved at glide ned ad Kløftens Sider, deroppe paa Isen ved Evighedsfjorden, og Hans Nymann stod langt borte med Ryggen til.

Rrr. — — —

Det var hendes Skistav, som gled i Forvejen ned mod det grønne Svælg.

Rrr. Rrr.

Doktoren fór atter ud af Lukafet og gav sig til at ruske i Abia. Han var meget svær at faa vækket.

Da det endelig lykkedes, var den erfarne Baadfører imidlertid straks klar over Situationen, men i Forvirringen talte han kun Grønlandsk, og Doktoren forstod ikke, hvad der var i Vejen. Abia sparkede sine Kammerater vaagne, sprang med dem i Jollen og roede ind ad Land til. Doktor Nymann stod tilbage, og vidste hverken ud eller ind. Han hørte Grønlænderne raabe op inde i Land, fattede Abias Tilraab „amùarpinga“ (hal til) og mærkede, at Fartøjet bevægedes. Han hørte, at en af Folkene fór rundt til de nærmeste Hytter og bankede Folk op, hørte flere Stemmer i Land og saa det matte rødlige Skær af en Lygte, der nærmede sig.

„Hal ud — hal ud,“ raabte de derinde.

Paa en Gang kom Lygten til Syne næsten lige over „Mallemukken“. Doktor Nymann saa i et Glimt Isskodsen paa den ene Side og Klippevæggen paa den anden; deroppe fra raktes et Par Hænder ned imod ham.

„Pigigpoguk!“ (Spring) raabte de deroppe.

„Elna!“ fór det gennem Doktoren.

Elna Jørgensen drømte, at hun gled redningsløst ned i det sorte Svælg under Indlandsisen; hun fór op med et Skrig og følte sig med eet baaret ud paa Dækket, grebet af flere Hænder og løftet i Vejret. Hun hørte Grønlænderne skrige op, og den splintrende Lyd af Træværk, som knuses. Saa følte hun den

Vil du spare Penge?
Vil du tjene Penge? *Saa køb:*

Rom's Haandgerningsbog

Ethvert Haandværk og ethvert Haandarbejde, der kan have Betydning for Hjemmets Trivsel og Hygge, findes der fuldstændig Vejledning i gennem denne Bog, der er oplyst med 700—800 Tegninger. Derfor er den udkommen i 13 store Oplag. Den er tillige udkommen paa Svensk, Tysk, Hollandsk.

Pris heftet 10 Kr., indbundet 13 Kr. 50 Øre

Faas gennem alle Boglader

N. C. ROM'S FORLAG

Vestergade 8 **København B.**

Raadden Frugt købes

ikke, men frisk, velafplukket og vel behandlet Frugt har dobbelt Værdi, og Vejledning hertil vil man finde i den landskendte fhv. Lærer C. Matthiesens **Anvisning til Nedplukning, Opbevaring og Anvendelse af Frugt,** der er udkommet i andet Oplag paa N. C. Roms Forlag, præmieret af det danske Landhusholdningsselskab. Pris Kr. 1,50.

Endvidere anbefales følgende Bøger:

Eva Jensens Syltebog. **En god og praktisk Syltebog.** Pris Kr. 0,30. — Frantz Göschke: **Bærfrugten, den Dyrkning og Anvendelse.** Pris Kr. 0,40. Faas i alle Boglader og i

Vestergade 8 - N. C. ROMS FORLAG - København B.

isnende Kulde af Vinden, der blæste tværs igennem hendes tynde Natdragt.

„Bare rolig," lød Nymanns Stemme, „nu er det overstaaet."

Han løftede hende op og bar hende tværs over Klipperne til det nærmeste Grønlænderhus.

„Kan De gaa selv?" spurgte han og satte hende ned.

Hun maatte dukke sig, for Husgangen var lav og smal; hendes nøgne Fødder traadte paa slimede Sten, og saa kom hun

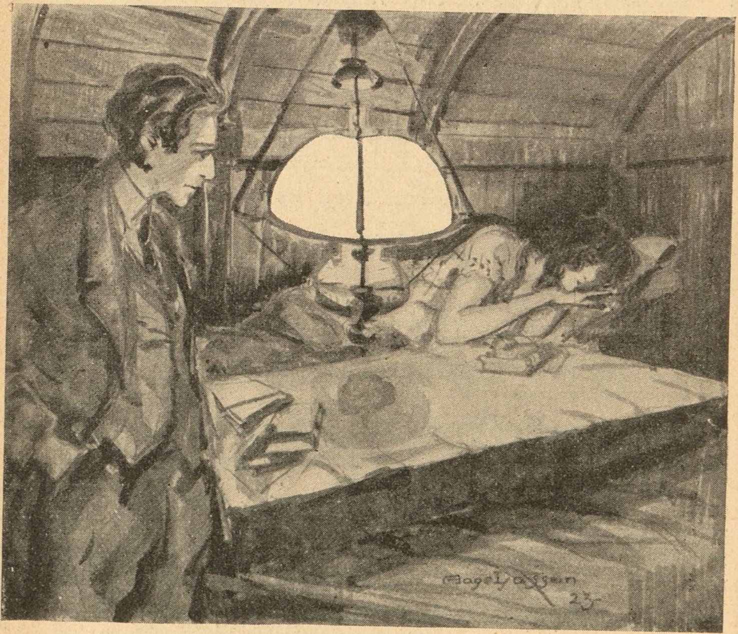

ind i Grønlænderhuset. Briksen var optaget af to Familiers Kvinder og Børn; de to „Lejligheder" var adskilte med en Stolpe. Elna fandt Optagelse paa Gæstebriksen hos den ene Familie, Doktoren hos den anden.

Luften var kvalm af Mennesker og osende Spæklamper, Renskindene, som de gæstfri Grønlændere dækkede over dem, var ikke fri for Snyltere. Dagen i Morgen vilde bringe alvorlige Vanskeligheder, men i Øjeblikket følte de sig begge lykkelige. Imellem dem var et langt Rum, lavloftet, fremmedartet og fuldt af halvnøgne Mennesker af en fremmed Race — men Isvæggen var smeltet.

Følgende nyttige Bøger anbefales:

Louise Brigham:

Kassemøbler. Hvorledes man selv af brugte Pakkasser kan lave en Mængde nyttigt Bohave til sit Hjem. Med forklarende Tegninger. Indb. 2,00

N. C. Rom:

Almue-Udskæring. Med 40 Tegninger. 5. forbedrede og reviderede Udgave. 1,00

Den danske Husflid. Dens Betydning og dens Tilstand i Fortid og Nutid. 2. Oplag. 5,00

100 Huggehusarbejder. Modelrække af Landboredskaber og Brugsgenstande i Hus og Hjem fra »Dansk Husflidsselskab«s Kursus i Thorup ved Husflidlærer Jørgen Jørgensen. Til Brug ved Husflidsskoler og ved Husflid i Hjemmet 5,00

Tegninger til Almueudskæring. 4 Hæfter med ialt over 300 Tegninger. Hvert Hæfte indeholder 12 Planer med Tegn. i Stentryk. Pr. Hæfte. 2,00

Tegninger til Træudskæring i Dragestil samt til Udskæringsarbejde i Norsk og Islandsk Stil. Ogsaa anvendelig som Forbilleder til Brandmaleri og Læderplastik 2,00

Tegninger til Træudskæring og Naturarbeider. 12 Planer i Stentryk med Tegninger i Arbejdsstørrelse til Træudskæring med Løvsav, Udskæring i Naturstil, i oldernordisk Stil, i norsk Stil, i Islandsk Stil, og Indlægningsarbejde. Endvidere Tegninger til Bohave i Grenarbejde samt Birkearbejde. Alt svarende til Haandgerningsbogens Vejledning i disse Arbejder. 2,00

Dansk Landbohusflid. Indeholdende Vejledning i Siv- og Halmbinding, Kostebinding, Reblægning samt Huggehus og Redskaber. Med 86 Tegninger 1,50

Roms Malerbog. Vejledning i Farveblanding, Maling og Tapetsering. Med forklarende Tegninger, indbundet 2,00

Vejledning i Piledyrkning og Kurvefletning. . . . 1,00

N. C. Roms Forlagsforretning

Vestergade 8 **København B.**

„Mallemukken" var Vrag, knust mellem Isflodsen og den naturlige Havnekaj. Doktorens Bebrejdelse mod Abia for daarligt Udkig, prellede af mod Styrmandens: „Vi var trætte." Doktorens Kajakmand forlangte høj Betaling for at staa til Havs og prøve at naa ned til Sukkertoppen efter Hjælp. Det var meget tvivlsomt, om Koloniens anden Dæksbaad kunde naa de 50 Kilometer op til Kangamiut, maaske blev de nødt til at vente til Frosten tillagde Sundene, og de kunde naa hjem med Hundeslæder langs Kysten, men hvad gjorde det?

„Rekorden for sen Rejse faar vi næppe," sagde Doktoren spøgende, „men vi har dog endnu den nordligste Blindtarmsoperation — 23 Minutter højere mod Nord end vor Kollega paa Labradorkysten".

Elna gik ved Siden af ham i en Grønlænderindedragt, som hun havde laant af Udliggerens „Kivfak" (Husholderske).

„Doktor Nymann," svarede hun, „kan De huske den Dag i Evighedsfjorden. — Jeg var vist meget uretfærdig imod Dem — jeg skylder Dem mit Liv. Udliggeren siger, De nær var bleven knust af den faldende Mast."

„Aa, ingen Aarsag; det er jo saa selvfølgeligt," forsøgte Doktoren, men saa mødtes deres Blikke, og hun gjorde ingen Modstand, da han trak hende ind til sig og kyssede hende.

Festkalender til Folkets Almanak.

1924—1935.

Aar	Fastelavn	Paaskedag	Bededag	Kr. Himmelfartsd.	Pinsedag	1. Søndag i Advent
1924	2 Marts	20 April	16 Maj	29 Maj	8 Juni	30 Novbr.
1925	22 Febr.	12 April	8 Maj	21 Maj	31 Maj	29 Novbr
1926	14 Febr.	4 April	30 April	13 Maj	23 Maj	28 Novbr.
1927	27 Febr.	17 April	13 Maj	26 Maj	5 Juni	27 Novbr.
1928	19 Febr.	8 April	4 Maj	17 Maj	27 Maj	2 Decbr.
1929	10 Febr.	31 Marts	26 April	9 Maj	19 Maj	1 Decbr.
1930	2 Marts	20 April	16 Maj	29 Maj	8 Juni	30 Novbr.
1931	15 Febr.	5 April	1 Maj	14 Maj	24 Maj	29 Novbr.
1932	7 Febr.	27 Marts	22 April	5 Maj	15 Maj	27 Novbr.
1933	26 Febr.	16 April	12 Maj	25 Maj	4 Juni	3 Decbr.
1934	11 Febr.	1 April	27 April	10 Maj	20 Maj	2 Decbr.
1935	3 Marts	21 April	17 Maj	30 Maj	9 Juni	1 Decbr.

Direkte fra Fabrik

Forhandlingsrabatten 25 % paa Røgtobak tilfalder Køberne

Cigarer til Fabrikspriser

Specielt anbefales

Røgtobak: Gelre Pr. ½ kg Kr. 4,60 ÷ 25 % Kr. 3,45

Shagtobak: Dana Pr. ½ kg Kr. 4,80 ÷ 25 % Kr. 3,60

Pr. 5 kg ekstra 6 % Rabat

Cigarer:

Planteurs	Antoinette	Palander	Doris
Kr. 9,00	10,00	12,00	13,50

Alt pr. 100 Stk.

Ordres paa 25 Kr. franco.

Cigar- og Tobaksfabriken „DANMARK“
Niels Hemmingsensgade 20, Kbhvn. K.
Grundlagt 1888 *Forlang Prisliste* Telefon 5621
Udsalg: **Nørrebrogade 80,** Tlf. Nora 741u

„Tordenskjold“ Tændstikker

„Viking“ Blyanter

De rigtige gamle Molbohistorier

(Tegninger af Poul Steffensen) med Beretningen om de vidtbekendte Molboers vise Gerninger og tapre Bedrifter

De er i Aar udkomne i nye Udgaver i 2 Bind, hvor hvert Bind danner afsluttende Fortællinger for sig med smukt farvetrykt, originalt Omslag, tegnet af Kunstmaler **Juul Møller.** — Pris pr. Bind **1 Kr. 25 Øre**

Drægtigheds-Tabel

beregnet for hver Uge i Aaret.

Drægtighedens Begyndelse.		Drægtighedens Ende. Hopper, 336 Dage.		Køer, 281 Dage.		Faar, 153 Dage.		Svin, 113 Dage.	
Januar	1	Decbr.	2	Oktober	8	Juni	2	April	23
—	8	—	9	—	15		9	—	30
—	15	—	16	—	22		16	Maj	7
—	22	—	23	—	29		23	—	14
—	29	—	30	Novbr.	5		30	—	21
Februar	5	Januar	6	—	12	Juli	7	—	28
—	12	—	13	—	19		14	Juni	4
—	19	—	20	—	26		21	—	11
—	26	—	27	Decbr.	3		28	—	18
Marts	5	Februar	3	—	10	August	4	—	25
—	12	—	10	—	17		11	Juli	2
—	19	—	17	—	24		18	—	9
—	26	—	24	—	31		25	—	16
April	2	Marts	3	Januar	7	Septbr.	1	—	23
—	9	—	10	—	14		8	—	30
—	16	—	17	—	21		15	August	6
—	23	—	24	—	28		22	—	13
—	30	—	31	Februar	4		29	—	20
Maj	7	April	7	—	11	Oktober	6	—	27
—	14	—	14	—	18		13	Septbr.	3
—	21	—	21	—	25		20	—	10
—	28	—	28	Marts	4		27	—	17
Juni	4	Maj	5	—	11	Novbr.	3	—	24
—	11	—	12	—	18		10	Oktbr.	1
—	18	—	19	—	25		17	—	8
—	25	—	26	April	1		24	—	15
Juli	2	Juni	2	—	8	Decbr.	1	—	22
—	9	—	9	—	15		8	—	29
—	16	—	16	—	22		15	Novbr.	5
—	23	—	23	—	29		22	—	12
—	30	—	30	Maj	6		29	—	19
August	6	Juli	7	—	13	Januar	5	—	26
—	13	—	14	—	20		12	Decbr.	3
—	20	—	21	—	27		19	—	10
—	27	—	28	Juni	3		26	—	17
Septbr.	3	August	4	—	10	Februar	2	—	24
—	10	—	11	—	17		9	—	31
—	17	—	18	—	24		16	Januar	7
—	24	—	25	Juli	1		23	—	14
Oktober	1	Septbr.	1	—	8	Marts	2	—	21
—	8	—	8	—	15		9	—	28
—	15	—	15	—	22		16	Februar	4
—	22	—	22	—	29		23	—	11
—	29	—	29	August	5		30	—	18
Novbr.	5	Oktober	6	—	12	April	6	—	25
—	12	—	13	—	19		13	Marts	4
—	19	—	20	—	26		20	—	11
—	26	—	27	Septbr.	2		27	—	18
Decbr.	3	Novbr.	3	—	9	Maj	4	—	25
—	10	—	10	—	16	—	11	April	1
—	17	—	17	—	23	—	18	—	8
—	24	—	24	—	30	—	25	—	15

Geders Drægtighedstid er lig Faarenes.

Utætte Metal- og Paptage

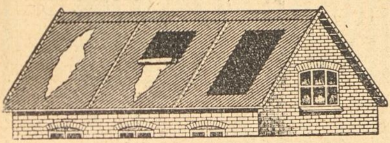

fuldstændig Tætning af ethvert Tag ved Reparation med

Linoleumstjære

Pandeplader og Bølgeblik overstrøget m. Linoleumstjære ruster ikke.

Tagmaling „Glion" rød, gul, grøn og hvid, til Pap-, Metal- og Cementtage.
Trænol-Træmaling, rød og gul, Sol- og regnfast bedst og billigst til alt ru Træværk.

Forlang gratis Brochure.

P. Rønning og Gjerløff Akts.
Telf. 7717. København Ø. Telf. 7718

Eternit-Skifer

Fordelagtigste Tagdækningsmateriale

Ingen Vedligeholdelse — Ingen Reparationer

Mod Efterligninger advares, undersøg Styrken

Hovedforhandling hos **A. RINDOM,**

Christiansborggade 2 — København B

Kreatur-Forsikrings-Foreningen for Kongeriget

DANMARK

STIFTET 1859

Forsikrer Heste og Kvæg — Fuld Erstatning ved Død

Skade ved Død og Nedslagning som Følge af Mund- og Klovesyge er indbefattet.

Hovedkontor : Vestre Boulevard 34, Kbhvn B. Tlf. 3970

HINGSTEFORSIKRING OG TYREFORSIKRING

Axel Thomsens Bøger

NOGLE PRESSE-UDTALELSER

»Den gyldne Kalk« vil skaffe den udmærkede Forfatter mange nye Venner og forøge hans Læsekreds, der sikkert i Forvejen er betydelig. **Pris 2,75.**

En Samfundsskildring af høj Rang er Romanen **»Den eneste Vej«.** Den er skrevet af en Digter, der helt tilhører Fremtiden og forkynder en ny Tids Tanker. **Pris 4,50.**

»Den store Musik« er som et sjælfuldt Musikstykke, hvis Toner ikke saa let forsvinder ud af éns Sind. Det er rent ud sagt en pragtfuld Bog. **Pris 3,00.**

Ikke i mange Aar er der herhjemme udkommet saa ejendommelig en Bog som Axel Thomsens **»Stjernernes Kraft«.** Denne fantastiske Fortælling forbløffer ved sin Skønhed og Tankerigdom. **Pris 2,50.**

Alle Axel Thomsens tidl. Bøger er udsolgte

Faas i alle Boglader

N. C. Roms Forlag, Vestergade 8

Den erfarne Vejleder

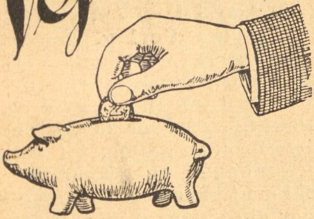

DEN ERFARNE VEJLEDER

Af Ingeniør **J. P. Borg**

Praktiske og prøvede Opskrifter til selv at fremstille flere Hundrede i det daglige Liv forekommende Artikler og Arbejder.

Forfatteren har derfor ment, at denne lille, nyttige Bog kan siges at være **Levevej for enhver,** idet man uden Forkundskaber kan tilvirke mange af de i Handelen forekommende Varer eller udføre forsk. Arbejder paa en for alle Parter tilfredsstillende Maade. — Alle Anvisningerne er **praktisk prøvet** og affattet saa kortfattet og klart som muligt. — **Den erfarne Vejleder** indeholder ca. 200 Anvisninger og faas i Bogladerne for 1 Kr.

N. C. Roms Forlagsforretning, København B.

Enhver kan støbe Cement

og spare mange Penge ved at følge den tydelige og klare Vejledning, der findes i **N. C. Roms**

CEMENT HUSFLID

som nu er udkommen i betydelig udvidet Skikkelse i **tredie Oplag** med 64 vejledende Tegninger. **Enhver** Landbruger kan efter denne Bog selv bygge tidssvarende, bundtætte Møddingsteder, Ajlekummer, Husmure, lægge uforgængelige Betongulve og ildfaste Monierlofter over Staldene, Broer over Vandløb samt støbe en Mængde nyttige Cementarbejder til eget og andres Brug, saasom Mursten, Gulvfliser, Sokkelsten, Krybbesten, Svinetrug og Vandtrug, Rør, Stakitstolper og Ledpæle, Haveborde, Stentromler o. m. a. Enhver Landmand, Murer og Tømrer vil kunne have megen Nytte af denne Cementbog, der vil kunne give Anledning til megen Ekstrafortjeneste. Faas i enhver Boghandel for **2 Kr. 50 Øre**

Der kan spares meget paa Skotøj

Pris indb. **Kr. 2,50**

naar man selv flikker, reparerer og forsaaler sine Støvler og Sko. Dette kan man lære af Bogen **„Skotøj-Husflid“**, som er udkommen paa **N. C. Roms Forlag.** Bogen indeholder for Resten ogsaa fuldstændig Vejledning til at kunne forfærdige Støvler og Sko selv, om man har Lyst til at gøre et Forsøg i denne Retning. Det er derfor en overmaade nyttig og fornøjelig Bog, for det er virkelig baade fornøjeligt og besparende selv at kunne pløkke Flikker paa sine Skosaaler, naar man har slidt dem af eller gaaet dem skæve. **Bogen har 90 vejledende Afbildninger og faas i enhver Boglade.**

N. C. Roms Forlagsforretning :: København B.

Specialitet: Nyttige Bøger

Millioner kan indvindes

ved et godt og kyndigt Havebrug. Nu kommer Foraaret, og enhver bør derfor se at faa saameget ud af af sin Have som muligt til Nytte og Glæde for sig og sin Familie. Derfor er en god og kyndig Vejleder absolut nødvendig, en bedre kan ikke findes end den gamle kyndige Frugtkender og kyndige Havemand **C. Matthiesen** fra Gundsømagle, der nu paa N. C. Roms Forlag har udgivet Frugten af mange Aars Erfaring, Bogen **Haven**, en ypperlig Raadgiver for **enhver** Haveejer, den omf. **Frugt-, Urte-, Villa-** og **Blomsterhaven** og meddeler alt, hvad man bør vide om **Stuegartneri**. Køb derfor **C. Matthiesens** nye Bog **Haven**, der faas gennem enhver Boglade for 3 Kr. (Hædersdiplom ved Kolonihaveudstillingen i Tivoli 1920). **N. C. Roms Forlagsforr.**

Vejrspaadomme for 1924.

„Mennesket spaar, men Gud raa'er".

Januar: 1.—10. Frost. 11.—21. Blæst og Sne. 22.—31. Foranderligt.

Februar: 1.—5. Ustadigt. 6.—20. Frost og Sne. 21.—29. Klart Vejr og Frost.

Marts: 1.—6. Frost. 7.—16. Sne og Blæst. 17.—31. Skiftende Vejrlig.

April: 1.—11. Bygevejr. 12.—20. Ustadigt. 21—30. Mildere Vejr.

Maj: 1.—9. Køligt Vejr med Regnbyger. 10.—20. Blæst og køligt. 21.—30. Smukt Vejr.

Juni: 1.—13. Varme. 13.—27. Ustadigt med Tordenbyger. 28.—30. Smukt Vejr.

Juli: 1.—10. Smukt Vejr. 11.—21. Ustadigt med Regn. 22.—31. Varme og klart Vejr.

August: 1.—8. Varme og klart Vejr. 9.—20. Køligere med Regnbyger. 21.—31. Klart Vejr.

September: 1.—12. Køligere med Regnbyger. 13.—24. Klart Vejr. 24.—30. Lidt ustadigt.

Oktober: 1.—15. Klart Vejr. 16.—22. Noget Regn. 22.—31. Blæst og køligt Vejr.

November: 1.—9. Køligt og Regn. 10.—21. Stærk Blæst. 22.—30. Koldt og ustadigt.

December: 1.—11. Mildere Vejr. 12.—22. Regn og Sne. 24.—31. Frost og Sne.

A/S Elisabetsminde

Kgl. Hof Chokoladefabrik

Fineste Desserter

Spisechokolade, Kogechokolade og Kakao

Ægte hvid Oportovin, } Mrkt.

:-: anbefalet af Læger. :-:

Peter Buchs Vinhandel

V. Boulevard 13 København B

Telefon Central 1107

Folkets Almanak for Aaret 1924

indeholder:

Udgaven til 1 Kr. 20 Øre:

Aarets Kalender med Markedsfortegnelse for hver Maaned.
Fortegnelse over Markederne i de forskellige Landsdele.
Økonomiske Anmærkninger fra det kongelige danske Landhusholdningsselskab: Fodring af Malkekøer.
I Nytaarsnatten. Digt af *Joachim Kattrup.* Med Tegning af *Juul Møller.*
Der gik en Mand gennem Lunden. Fortælling af *Axel Thomsen.* Med Tegninger af *Luplau Janssen.*
„Hønemorder!“ Humoreske af *Kay Elbo.* Med Tegninger af *Alfred Schmidt.*
Smaating.
Fru Belzebub. Fortælling af *Marie Henckel.* Med Tegninger af *K. Hansen-Reistrup.*
„Skattegraveren.“ Fortælling af *Niels Boesen.* Med Tegninger af *Kaj Olsen.*
Det mørkegrønne Svælg. Fortælling af *Axel Holm.* Med Tegninger af *Aage Lassen.*

Udgaven til 1 Kr. 50 Øre endvidere:

Vægteren. Fortælling af *Joachim Kattrup.* Med Tegninger af *Luplau Janssen.*
Krystalbægeret. Gammelt Sagn, fortalt af *G. Sture.* Med Tegninger af *Poul Jørgensen.*
Lots Hustru. »En eventyrlig Beretning —« ved *K. M.* Med Tegninger af *Juul Møller.*
Smaating.
Familien Jansens Juleaften. Fortælling af *Marie Kjeldskov.* Med Tegning af *Juul Møller.*

Udgaven til 2 Kr. foruden ovennævnte tillige:

Det dejlige Eventyr. Novelle af *Carl Rønnenkamp-Holst.* Med Tegninger af *Kaj Olsen.*
Pelsjægernes Jul. Fortælling fra Labrador af *Anna Thalbitzer.* Med Tegning af *Luplau Janssen.*
„Barnet.“ Novelle af *R. Jørgen Nielsen.* Med Tegning af Forfatteren.
Smaating.
Det umulige. Humoreske af *Joachim Kattrup.* Med Tegning af *Axel Thiess.*
Sagndannelse. Fortælling fra Grønland af *Axel Holm.* Med Tegning af *K. Hansen-Reistrup.*
Hundedagene.

Udgaven til 2 Kr. 50 Øre, indb. 3 Kr. endvidere:

Morgenpassiar. Fortælling af *Ellen Reumert.* Med Tegning af *R. Jørgen Nielsen.*
„Folk er ligegyldige —“.
Historier af og om Abraham Lincoln. Ved *Hans Rasmussen.* Med Tegninger af *Luplau Janssen.*